

INSPECTORATUL
ȘCOLAR
JUDEȚEAN
TELEORMAN

”Educația este ceea ce supraviețuiește după ce tot ce a fost învățat a fost uitat.”

Burrhus Frederic Skinner

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

*Publicație periodică a Casei Corpului Didactic Teleorman
Revistă națională de știință și educație*

Ediție on-line

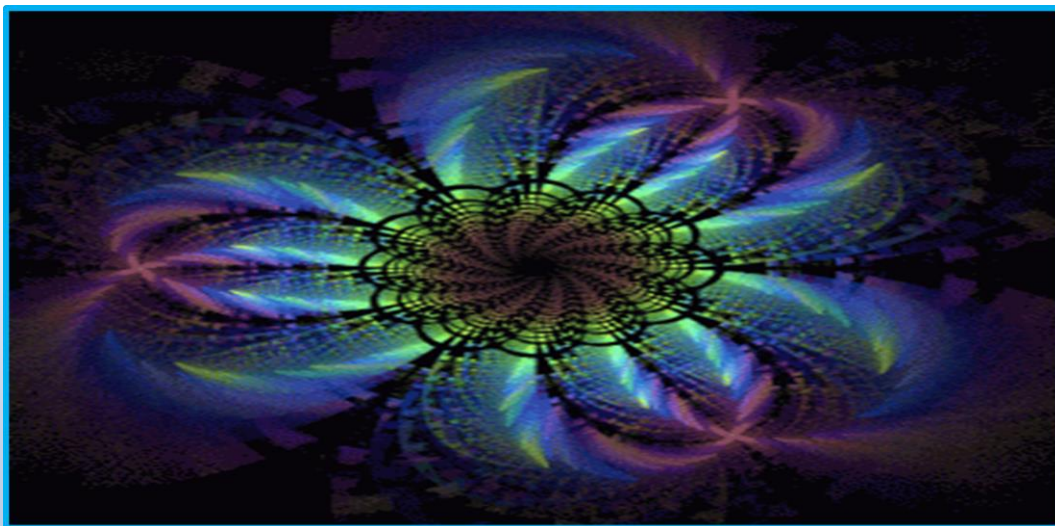
ISSN – 2558 – 8893

ISSN – L 2558-8893

Nr.13

ianuarie-august 2020

2020

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN

Strada Carpati nr. 15; Alexandria, cod: 140059

TEL: 0247/315636; FAX: 0347/407064

E-mail: ccd_tr@yahoo.com

Site: <http://ccd.isjtr.ro>

**Creativitate și inovare
didactică!**

CASA CORPULUI DIDACTIC TELEORMAN
propune cadrelor didactice și personalului didactic

auxiliar să-și facă cunoscută activitatea în
filele revistei noastre.

”ÎMPREUNĂ PENTRU UN NOU ÎNCEPUT!”

ECHIPA DE REDACȚIE A REVISTEI

CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN

Director

Prof. Eliza Marinela SOTIRESCU

Comitet științific:

Prof. dr. Valeria GHERGHE

Prof. dr. Ileana GURLUI

Prof. dr. Alexandra NEGREA

Redactor șef:

Prof. Eliza Marienla SOTIRESCU

Colectivul de redacție:

Prof. metodist Ionuț BOLOG

Prof. metodist Nicoleta CRĂIȚĂ

Prof. metodist Ștefan Florin IANCU

Inf. Mariana POPA

Ec. Adina CONSTANTIN

Tehnoredactare computerizată

Inf. Mariana POPA

Copertă și publicare online

Prof. Eliza Marienla SOTIRESCU

Revista ***CALEIDOSCOP DIDACTIC TELEORMĂNEAN*** a fost editată conform Regulamentului de organizare și funcționare a Casei Corpului Didactic, aprobat prin Ordinul Ministrului Educației și Cercetării Nr. 4713 din 23.08.2010.

Responsabilitatea afirmațiilor conținute în materialele publicate revine în totalitate autorilor.

Revista „Caleidoscop didactic teleormănean” a luat naștere din dorința de a populariza experiențele bune din domeniul educației, dând libertate educatorului să abordeze aspecte și teme din teoria educației, management, curriculum școlar, educație permanentă, consiliere și orientare.

Revista va acoperi dorința cadrelor didactice teleormănene interesate de promovarea unor lucrări metodice și științifice dar mai ales interesate de redobândirea imaginii școlii teleormănene în comunitate.

Educatorul, joacă rolul de model în comunitatea școlară și-și axează preocupările pentru realizarea de demersuri didactice adaptate și flexibile la nevoile beneficiarului direct „Măria sa Elevul”.

Diseminarea și popularizarea experiențelor personale și profesionale, rezultate la concursuri și olimpiade școlare îmbogățesc fondul generator de idei, de modele inovative și exemple de bune practici din sistemul de învățământ.

Revista se adresează tuturor specialiștilor în științele educației și în domenii conexe, personalului didactic și didactic auxiliar din învățământul preuniversitar, tuturor celor implicați în sistemul de învățământ din România.

**Director CCD,
Prof. Eliza Marinela Sotirescu**

CUPRINS

Particularitățile morfo-funcționale și psihice cu privire la predarea jocului de fotbal în școală	5
Educația interculturală și rolul ei în societatea viitorului	7
Primăveri ninse	9
Comunicarea și rolul metodelor interactive	9
Provocarea de a fi părinte	11
Factorii care influențează adaptarea școlară	13
Metode alternative în învățământul primar	14
Managementul proceselor de instruire-învățare-evaluare	16
Probleme psihologice și repere orientative ale achiziționării noțiunilor matematice în ciclul primar	18
Teaching culture	20
Proiectul educațional- o modalitate de perfecționare pentru cadrele didactice și de cunoaștere pentru elevi	24
Oferta de opționale la nivelul școlii	26
Practici stereotipe și clișee didactice	27
Importanța evaluării inițiale în învățământul primar	28
Proiectului "L-Cloud: Developing Tomorrow's Cloud Education Leaders", proiect implementat de Colegiul Național Pedagogic "Mircea Scarlat", Alexandria	30
RETROSTEM, proiect inovator finanțat prin Programul Erasmus+, Colegiul Național Pedagogic "Mircea Scarlat"	33
Educația media și cetățenia digitală în școală	38

PARTICULARITĂȚILE MORFO-FUNCȚIONALE ȘI PSIHICE CU PRIVIRE LA PREDAREA JOCULUI DE FOTBAL ÎN ȘCOALĂ

**Profesor : IANCU ȘTEFAN FLORIN
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 MĂRZĂNEȘTI**

Diversitatea acțiunilor motrice, influența pe care o exercită practicarea jocului de fotbal asupra sistemelor și funcțiilor organismului precum și posibilitatea desfășurării lui în aer liber, creează multiple posibilități prin care să se contribuie la o dezvoltare fizică armonioasă, în deplină stare de sănătate. Citând o parte a specialiștilor din domeniul nostru (I. Motroc, V. Cojocaru, 1991; Gh. Balint, 1999, 2001, 2002; etc.) putem afirma că:

*„jocul de fotbal este un mijloc important, principal al educației fizice școlare care, alături de atletism, gimnastică și alte jocuri sportive contribuie la realizarea obiectivelor educației fizice la elevii de toate vârstele, realizând un echilibru între efortul intelectual și cel fizic în orarul săptămânal al elevilor, fiind astfel inclus în planurile de învățământ începând cu clasa I-a.”**

Predarea jocului de fotbal în învățământul primar și gimnazial are două aspecte:

1. Ca mijloc al educației fizice și ca atare total subordonat scopului, sarcinilor, obiectivelor, structurii și cadrului organizatoric al lecțiilor de educație fizică;
2. Formarea la elevi de cunoștințe, priceperi și deprinderi (abilități) necesare practicării integrale și independente a jocului de fotbal.

Particularitățile predării jocului de fotbal în învățământul gimnazial (clasele V)

Conform Planului-cadru de învățământ pentru clasele I – a VIII-a, mai exact, conform Anexei 1 la Ordinul M.E.C. nr. 3638 / 11.04.2001, disciplina Educație fizică și Sport, are repartizate în orarul săptămânal al școlii cu 2–3 lecții pentru clasele V – VII și 1-2 lecții pentru clasa a VIII-a. În fiecare lecție de educație fizică de circa 40-45 minute, spațiul rezervat jocului de fotbal este de regulă de 15-20 minute, spațiu care trebuie folosit cu mult discernământ de către profesor pentru a valorifica la maximum valențele formative ale acestui joc sportiv, în direcțiile amintite, respectiv: recreație, refacere și formare a personalității.

Programa școlară sau Curriculum-ul de educație fizică pentru învățământul gimnazial, pe lângă obiectivele specifice și operaționale, fixează cerințele oficiale obligatorii, conținuturile care trebuie realizate de elevi la orele de educație fizică, conținuturi și cerințe materializate prin cunoștințe, priceperi și deprinderi specifice, proprii jocului de fotbal la clasele respective. În spațiul din lecția de educație fizică acordat jocului de fotbal în învățământul gimnazial, considerăm noi că ar trebui să se țină seama și de următoarele:

- îmbinarea activităților de conducere și organizare a profesorului cu activitatea de dezvoltare a capacităților de autoorganizare și autoarbitrare a elevilor;
- folosirea unor exerciții și structuri fundamentale care să vizeze adresa, precizia, ambidextria și care să se execute pe fondul creșterii vitezei de execuție și a complexității;
- folosirea diverselor concursuri în scopul obișnuirii elevilor cu solicitările competiției, formându-le astfel dorința de autodepășire;
- de asemenea trebuie să se folosească complexe de exerciții care acționează cumulativ asupra deprinderilor specifice tehnico-tactice cât și asupra dezvoltării calităților motrice.

* Cojocaru, V. (2002) - Fotbal de la 6 la 18 ani. Metodica pregătirii. București

Particularitățile biomotrice al elevilor din clasele V –VI

Creșterea și dezvoltarea elevilor reprezintă o problemă biologică de mare importanță teoretică și practică. Literatura de specialitate ne prezintă numeroase date, printre cele importante fiind cele legate de fenomenul de accelerare a creșterii, de fondul ereditar, de rolul condițiilor de mediu, sociale, în dezvoltarea elevilor. O problemă care nu poate fi neglijată de profesorul de educație fizică este caracterul particular al biologiei vârstei de creștere. Din datele existente în momentul de față putem trage următoarea concluzie:*

➡ *dezvoltarea și creșterea elevilor nu se face uniform, ci pe parcursul dezvoltării apar perioade de accelerare și de încetinire a creșterii datorate fie condițiilor de viață, fie particularităților individuale.*

La sfârșitul perioadei de creștere, elevul ajunge la o maturizare somato-vegetativă și psihică. Datorită dezvoltării neuniforme a elevilor, perioada de creștere o împărțim în mai multe etape, fiecare etapă având elementele ei definitorii.

Datorită faptului că perioadele vârstei fiziologice nu corespund celei cronologice și nici etapelor de școlarizare, vom prezenta periodizarea biologică și vom menționa în secundar etapele de școlarizare și vârstele cronologice.

Aceste perioade sunt:

- a. Etapa antepubertară (10-12 ani, clasele V-VI);**
- b. Etapa pubertară (13-14 ani, clasele VII-VIII);**
- c. Etapa postpubertară (14-18 ani, clasele VIII-IX).**

Trebuie subliniat faptul că studierea sau cunoașterea particularităților pe grupe de vârstă este o îndatorire obligatorie a profesorilor de educație fizică, deoarece numai în acest fel instruirea își poate atinge scopul final propus. Necunoașterea sau ignorarea acestor particularități conduce la instruirea elevilor după schemele de pregătire folosite la fotbaliștii adulți, ceea ce aduce un mare prejudiciu în privința sănătății elevilor. S-a afirmat de nenumărate ori și repetăm și noi cu această ocazie: **„elevul nu este un adult în miniatură.”** El are o serie de particularități morfologice și funcționale, datorită organismului în creștere și dezvoltare, lucru de care trebuie să se țină seama. Unii autori identifică noțiunea de „pubertate” cu cea de adolescență (Luttke, Gilbert, Hutinel și Lesne). După părerea altor autori există o deosebire netă între pubertat și adolescență.*

Spre deosebire de adolescență, care este o fază de liniștire și stabilitate, determinând și desăvârșind opera pubertății, pubertatea este o fază de zbucium și schimbări. Este stadiul cu cele mai intense transformări și modificări, perioada caracterizată printr-o „accelerare a creșterii fiziologice și somatice” (J. Piaget, B. Inhelder, 1970). Este, de fapt, ultima „acclerație” a creșterii biologice ce se manifestă cu pregnanță. Acest fapt poate modifica sau chiar răsturna proporțiile corpului. Acum se produce începerea maturizării glandelor sexuale. Toate acestea își vor pune amprenta asupra întregii dezvoltări anatomo-fiziologice și psihice ale puberilor. Nu rezistă la efort îndelungat, obosesc repede, sunt predispuși tot timpul surmenajului fizic.

BIBLIOGRAFIE:

Cojocar, V. (2002) - Fotbal de la 6 la 18 ani. Metodica pregătirii. București
Epuran, M. (1993) - Psihologia sportivă. București, Ed. U.R. Științe și Arte

* Epuran, M. (1993) - Psihologia sportivă. București, Ed. U.R. Științe și Arte

EDUCAȚIA INTERCULTURALĂ ȘI ROLUL EI ÎN SOCIETATEA VIITORULUI

Voicu Elena-Gabriela
Școala Gimnazială Nr.1 Mîrzănești

Multiculturalitatea înseamnă înțelegerea, acceptarea și recunoașterea diferențelor dintre indivizi din culturi diferite care interacționează unii cu alții și în ultima instanță trăiesc în același spațiu. Înseamnă diversitate, iar o diversitate bine trăită are efecte benefice prin faptul că ne expune. Ne expune altor culturi, altor mentalități, ne oferă reculul necesar față de cultură și identitatea noastră. În al doilea rând înseamnă maturitatea de a nu acționa în detrimentul celuilalt conform reflexelor identitare, sau mai precis spus, a acelor reflexe identitare care ar atentă la libertățile celuilalt de o altă cultură și identitate decât a noastră.

Educația interculturală este cea care susține integrarea socială a grupurilor minoritare în mod „pașnic” fără ca acestea să fie nevoite să renunțe la propria identitate. În cadrul culturilor mozaicate de astăzi trebuie să acceptăm ideea că orice grup socio-cultural poate contribui la îmbogățirea vieții comunitare prin schimbul de elemente identitare, prin dialog și implicare a tuturor membrilor comunității multiculturale.

Educația interculturală își propune să pregătească indivizii și societățile pentru o mai atentă deschidere spre dimensiunea culturală a existenței lor. În condițiile sporirii contactelor, interacțiunilor posibile, se pot decela două mari seturi de obiective ale școlii interculturale: - păstrarea și apărarea diversității culturale a populației școlare. Școală, că instanța de transmitere a valorilor, se va centra pe pluralitatea culturilor pe care mediul multicultural îl presupune.

Trebuie evitată instituirea primatului unei culturi asupra alteia. Acest obiectiv presupune două aspecte: pe de o parte, vizează adaptarea educatului la mediul propriu, al regiunii, orașului, culturii sale particulare, cu toate trăsăturile, iar pe de altă parte, acest tip de școală îi propune să asigure adaptarea educatului la mediu în condițiile coexistenței mai multor grupuri culturale. Se cer a fi vizate atât culturile familiale, cât și cele înconjurătoare, ambientale. Trebuie vegheat că școală să nu defavorizeze o cultură sau altă în numele unor relativisme explicite.

Egalitatea diferențelor trebuie să fie baza educației interculturale. Pentru a acorda oportunități și posibilități egale tuturor culturilor, pentru dezvoltarea fiecărei culturi și identități educația interculturală trebuie să respecte diferențele și să promoveze egalitatea. Acest lucru contribuie la depășirea inegalităților sociale.

Educația interculturală promovează atitudini tolerante, deschise, de acceptare și înțelegere firească a raportului „eu-celălalt” și a noțiunii de străin, recunoașterea și respectarea diferențelor culturale prin valorificarea pozitivă a relațiilor de egalitate între oameni și nu prin aplicarea polarității superior-inferior. De asemenea presupune promovarea unor politici școlare care să permită egalizarea șanselor în educație și a unor strategii de valorificare a diferențelor culturale pentru a le transforma în resurse pedagogice.

Școală este principalul spațiu al învățării pluralității culturale prin prețuirea diversității, a notei distincte aduse de cultură fiecărui actor social participant.

Ea trebuie să formeze deprinderea prețuirii valorilor pluriculturale, nu există valori superioare și inferioare, ci există valori specifice care trebuie judecate. În școală este necesară „modelarea” orgoliului etnic al majorității și întărirea încrederii în sine a minorității.

Educația interculturală nu trebuie să se limiteze în mod exclusiv la transmiterea unor conținuturi specifice în cadrul unei discipline particulare, consolidarea abordării sale interdisciplinare este fundamentală; nu poate fi concepută doar pentru mediul școlar, ci și în legătură cu extrașcolarul (familie, grupuri sociale, instituții, comunități, mass-media). Se remarcă și o schimbare a rolului profesorului, care depășește funcția de a comunica modele și programe, acesta trebuind să acorde o mai mare atenție spiritului de inițiativă și creativității, centrarea întregii acțiuni fiind pe elev.

Școală are misiunea de a permite fiecărui copil să crească, să-și dezvolte spiritul, corpul și inima, deci inteligență, sensibilitatea, creativitatea; să permită copiilor să învețe să trăiască împreună, unii cu alții, cu persoane diferite, să-și poată ocupa progresiv locul în societate, să poată deveni cetățeni activi.

Interculturalitatea este înainte de orice respectul diferențelor.

Cadrele didactice sunt garanții acestor rigori ale spiritului care veghează asupra diferențelor, pentru a învăța, a cunoaște și a înțelege ceea ce ne leagă, ceea ce ne face asemănători, ceea ce ne apropie. Suntem diferiți, dar nu înseamnă că unul este mai bun decât celălalt, cu toții avem un potențial valoric egal.

Toți avem o cultură asemănătoare dar în același timp și culturi diferite. Acestea țin de religiile noastre, de grupul nostru etnic, de valorile politice, sociale, de familiile noastre. Unică posibilitate că oamenii să devină solidari este recunoașterea și estimarea acestor diferențe și similitudini.

Pentru cadrele didactice este esențial să creeze relații pozitive în interacțiunea dintre semeni, să favorizeze dezvoltarea persoanei cât și a relațiilor constructive în grup, pentru a trăi sentimentul propriei identități.

Venind din culturi diferite avem șansă să ne integrăm într-o societate diferită, multiculturală, care favorizează sentimentul de a fi în realitatea cotidiană, o individualitate care nu seamănă cu nimeni și nimic. Didactică contemporană promovează concepte și atitudini educaționale noi, menite să determine forme variate de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copiilor.

Pentru realizarea cu succes a acestui ideal, cadrele didactice trebuie să pornescă de la realități concrete, să cunoască nevoile, aptitudinile, înclinațiile fiecărui elev, să le asigure medierea de care aceștia au nevoie și să vegheze ca fiecare să fie recunoscut în cadrul grupului.

BIBLIOGRAFIE:

- Ciolan, Lucian, Pași către școală interculturală, Colecția Șanse Egale, Ed. Corint, 2000;
- Cucos, Constantin, Educația. Dimensiuni culturale și interculturale, Ed. Polirom, Iași, 2000;
- Cucos, Constantin, Educația. Iubire, edificare, desăvârșire, Ed. Polirom, Iași, 2008;
- Hofstede, Geert, Managementul structurilor multiculturale, București, Ed. Economică, 1996;
- Malița, Mircea, Zece mii de culturi, o singură civilizație, București, Editura Nemira, 1998;
- *** O nouă provocare pentru educație – Interculturalitatea, Editura Polirom, 2001

PRIMĂVERI NINSE

Prof. Dinu Caliopi-Alina
Liceul Tehnologic « Nicolae Bălcescu » Alexandria

Au înmugurit copacii
Dincolo de primăveri,
Florile în pârg de iarnă
Se trezesc din adieri.

Suflă doar parfum de soare,
Și liliac, și ghiocei,
Zboară șiruri de cocoare
Pe sub nori de clopoței.

Simt cum zbiară primăvara
De sub cușma de omăt,
Vine iute peste iarnă,
Ca o fiară din pământ.

COMUNICAREA SI ROLUL METODELOR INTERACTIVE

Prof. inv. primar: Oana-Ramona Zamfir
Scoala Gimnaziala Plosca, Teleorman

Comunicarea este o activitate specific umana. Necesitatea ei are un caracter obiectiv; fara ea nu poate fi conceputa existenta omului. "A comunica" inseamna a transmite cuiva un mesaj, a informa, a instiinta, a spune, a da de stire si, dupa cum se stie, limba este cel mai important mijloc de comunicare intre oameni, principalul instrument de exprimare a gandirii umane. O comunicare interumana se desfasoara simultan in doua planuri – continut si relatie (informatiile propriu-zise – prin cuvinte – respectiv informatiile despre informatii – paralingvisticul si limbajul corpului). Comunicarea este un proces continuu.

Comunicarea este ireversibila – mesajul odata comunicat nu mai poate fi luat inapoi. Atentie mare, ca si cadre didactice, la mesajele care reflecta o apreciere, o evaluare importanta, o valoare, o credinta (convingere). Orice proces de comunicare este simetric (bazat pe egalitate) sau complementar (bazat pe diferenta). Comunicarea implica procese de acomodare si adaptare ("negocierea sensurilor").

Procesul de comunicare consta in schimbul de mesaje intre interlocutori. Orice proces de comunicare presupune urmatoarele componente: sursa emitatoare (emitorul), codul utilizat (verbal, nonverbal, paraverbal), canalul de transmitere a mesajului (auditiv, vizual, tactil, etc.), continutul si forma mesajului, sursa receptoare (receptorul), destinatia (codificare-decodificare).

In situatia didactica, comunicarea dintre profesor si elev poate fi in acelasi timp, o comunicare in grup si o comunicare intrapersonala (un schimb de mesaje cu propria persoana). Intelegem ca in activitatea de instruire-invatare aceste tipuri de comunicare coexista. Locul central in procesul comunicational ii revine profesorului.

Comunicarea eficienta si interactiunea educationala presupun: ascultarea interactiva (relatia complexa dintre emitor si receptor) precum si ascultarea eficienta (centrarea pe continutul si pe calitatea prezentarii). Comunicarea este eficienta si productiva numai atunci cand exista un limbaj si un vocabular comun.

Activitatea instructiv-educativa poate fi una cooperanta, moderna, activa, flexibila, accesibila, placuta si democratica odata cu descifrarea, organizarea si aplicarea metodelor noi in cadrul ei. Pentru a ajunge aici, nu este foarte greu. Nevoile si cerintele copiilor "actori" pe scena educationala pretind cadrelor didactice o schimbare radicala a modului de abordare a activitatii didactice, a comunicarii, in general, cu acestia in actul predarii prin aplicarea metodelor interactive cat mai mult.

Metodele interactive de grup sunt modalitati moderne de stimulare a invatarii si dezvoltarii personale inca de la varstele timpurii, sunt instrumente didactice care favorizeaza interschimbul de idei, de experiente, de cunostinte.

Interactivitatea presupune o invatare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii si argumente, creeaza situatii de invatare centrate pe disponibilitatea si dorinta de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directa si activa, pe influenta reciproca din interiorul microgrupurilor si interactiunea sociala a membrilor unui grup.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calitati si disponibilitati din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorinta de autoperfectionare, gandire reflexiva si moderna, creativitate, inteligenta de a accepta noul si o mare flexibilitate in conceptii.

E bine ca dascalul sa modeleze tipul de personalitate necesar societatii cunoasterii, personalitate caracterizata prin noi dimensiuni: gandire critica, creativa, capacitate de comunicare si cooperare, abilitati de relationare si lucru in echipa, atitudini pozitive si adaptabilitate, responsabilitate si implicare.

Un invatamant modern, bine conceput permite initiativa, spontaneitatea si creativitatea copiilor, dar si dirijarea, indrumarea lor, rolul cadrului didactic capatand noi valente, depasind optica traditionala prin care era un furnizor de informatii.

In organizarea unui invatamant centrat pe copil, cadrul didactic devine un coparticipant alaturi de elev la activitatile desfasurate. El insoteste si incadreaza copilul pe drumul spre cunoastere.

Utilizarea metodelor interactive de predare-invatare in activitatea didactica contribuie la imbunatatirea calitatii procesului instructiv-educativ, avand un caracter activ-participativ si o reala valoare activ-formativa asupra personalitatii elevului.

Toate metodele interactive de grup (in special 6/3/5, brainstorming, 6/6, etc.) stimuleaza creativitatea, comunicarea, activizarea tuturor copiilor si formarea de capacitati ca: spiritul critic constructiv, independenta in gandire si actiune, gasirea unor idei creative, indraznete de rezolvare a sarcinilor de invatare.

Fiind prezentate ca niste jocuri de invatare, de cooperare, distractive, nu de concentrare, metodele interactive invata copiii sa rezolve probleme cu care se confrunta, sa ia decizii in grup si sa aplaneze conflictele.

Metodele implica mult tact din partea cadrelor didactice, deoarece trebuie sa-si adapteze stilul didactic in functie de tipul de copil: timid, pesimist, agresiv, acaparator, nerabdator, pentru fiecare gasind gestul, mimica, interjectia, intrebarea, sfatul, orientarea, lauda, retinerea, aprecierea, entuziasmul in concordanta cu situatia si totul va fi ca la carte.

Metodele interactive de grup se pot combina între ele sau cu cele tradiționale, cu metode din aceeași categorie, iar metodele tradiționale nu se elimină, se modernizează, se combină, se modifică, se îmbunătățesc și se adaptează.

În urma aplicării acestor metode, copiii învață să-și împărtășească ideile, capătă încredere în ei, devin responsabili pentru ideile și acțiunile lor; învață să privească critic mediul social în care trăiesc ei, fiind parte integrantă a acestuia și să se descurce în situații reale de viață; învață cum să învețe, printr-un antrenament plăcut interactiv în grup; își exersează capacitatea de autoevaluare și de a evalua alternative și a lua decizii, de a critica, a testa ipoteze, a reflecta; se comportă cu toleranță, afectivitate, sensibilitate, corectitudine cu cei din jur; învață să învețe creativ, să negocieze soluțiile, ideile, să rezolve o sarcină alături și împreună cu alți copii; învață să argumenteze, să caute alternative, să facă afirmații neobisnuite, să adreseze chiar întrebări neobisnuite, să-și exprime gândurile creativ, spontan.

Cerințele formării individului în școală modernă – în perspectiva educației permanente – impun formarea și dezvoltarea capacităților acestuia de a învăța să învețe, să se instruiască independent.

Tehnicile de diferențiere a instruirii vizează o gradare a sarcinilor școlare, potrivit posibilităților individuale și a ritmului propriu de dezvoltare al fiecărui individ, astfel încât randamentul să fie asigurat pentru toți.

BIBLIOGRAFIE:

1. V. Tarcovnicu - "Învățământ frontal. Învățământ individual. Învățământ pe grupe, E.D.P., București, 1981;
2. Crenguța-Lăcrămioara Oprea - "Strategii didactice interactive", ed. a III-a, E.D.P., București, 2008;
3. Ioan Cerghit - "Metode de învățământ", E.D.P., București, 2005.

PROVOCAREA DE A FI PĂRINTE

Prof. Inv. Primar Iatan Tatiana Camelia
Scoala Gimnazială nr.7 Alexandria

Să fii părinte este o provocare. Zi de zi trebuie să înveți cum să gestionezi noile situații, cum să-ți educi mai frumos copiii, cum să faci ca, de fiecare dată, ziua de mâine să fie mai specială, cum să-ți modelezi copiii, în așa fel încât politețea, bunul simț, bunătața, toleranța, răbdarea, etc. să fie virtuți dobândite pentru tot restul vieții.

În prezent construcția celor „7 ani de acasă” este un proces îndelungat, proces în care avem nevoie de parteneri. Proces în care trebuie să fim conștienți de importanța contribuției fiecăruia dintre noi, ce știm să facem și ce putem face pentru a reuși împreună.

Când vorbim despre cei 7 ani de acasă ne gândim la **IMITAȚIE și ÎNVĂȚARE**, după modelul dat de părinți. Educația pe care copilul o primește de la părinți, în primii 7 de viață, își pune amprenta pentru întreaga viață. Normele de conduită se învață din familie. Acest mediu este cel în care copilul deprinde principalele reguli de bună purtare, cel mai adesea prin imitare decât printr-un comportament conștient, iar vârsta primei copilării este esențială în conturarea și achiziția normelor unui comportament social corect. Școala și alte medii educaționale nu pot ulterior decât să confirme și să consolideze normele deja deprinse din familie.

Întrebarea care se pune este dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ. Familia

reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește. De aceea, este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia.

Fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la grădiniță, școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude.

Rolul părinților este centrat asupra dezvoltării personalității și dezvoltării sociale, ca părți ale unui întreg. Dezvoltarea emoțională este și ea analizată, exprimând impactul familiei și societății asupra copilului. Experimentarea unor situații emoționale diferite în relațiile cu părinții oferă copiilor posibilitatea unei exprimări emoționale diverse, ceea ce contribuie la înțelegerea situațiilor emoționale și la reacții adecvate în diferite situații.

Crescând în și alături de familia sa, copilul integrează: roluri, comportamentele acceptate și așteptate care sunt presupuse de aceste roluri, valori și norme ale familiei (căldură și afecțiune; limite clare și bine precizate; răspuns imediat la nevoile copilului; disponibilitate de a răspunde întrebărilor copilului; sancționare educativă, constructivă a comportamentelor inacceptabile ale copilului; respect; deschidere și comunicare; recunoașterea calităților și a reușitelor; confidențialitate și încredere reciprocă).

Ce pot învăța copiii în cei șapte ani?

- deprinderi de autoservire;
- ordine;
- igienă;
- curățenie și exprimarea propriilor nevoi;
- exteriorizarea trăirilor, sentimentelor și emoțiilor, pozitive și negative;
- bune maniere și comportament în diverse situații;
- limbaj corect transmis;
- modul de a relaționa cu ceilalți și de a răspunde la diverse provocări ale mediului

înconjurător (este certat de cineva, i se ia jucăria de către alt copil, nu primește cadoul dorit, este pedepsit pentru diverse fapte, etc);

- consecvența în realizarea unei sarcini;
- concentrarea atenției;
- perseverența în realizarea unei sarcini;
- alegerea motivelor și motivațiilor atunci când vrea să facă ceva.

Educația primită în copilărie se reflectă din plin la maturitate, când copilul ieșit de sub "fusta" părinților este nevoit să se descurce, ca adult, într-o societate greu de înțeles și cu oportunități destul de limitate și foarte competitive. Din acest motiv, specialiștii recomandă părinților să educe copilul mic astfel încât să devină o persoană capabilă să găsească pârghiile necesare pentru a-și croi drumul ușor către un viitor strălucit.

Copilul învață cele mai bune lecții de viață și principii de educație din experiența și prin puterea exemplului. O metodă de a crește un copil capabil și descurcăreț, cu un viitor promițător în față, este să îi oferi posibilitatea de a explora cât mai multe activități. Il ajută să extragă mai ușor învățăturile necesare pentru viitor. Ce ne facem însă cu acești copii exploratori? Care au nevoie de experiențe personale pentru a atinge un maxim de potențial? Care ne "încearcă" și care eludează în permanență limitele, pentru a avea propriile experiențe, și astfel, pentru a-și ajusta comportamentele în funcție de regulile celor din jur?

Greselile sunt firești, iar copilul trebuie să știe acest lucru. Cu toate acestea, nu înseamnă că ele trebuie promovate sau încurajate în comportamentul lui. Trebuie să-i explicăm copilului, ori de câte ori avem ocazia, că este normal să greșească, dar că astfel de acțiuni au consecințe neplăcute, pe care trebuie să le înfrunte responsabil.

Studii recente susțin că pedepsirea copiilor nu face decât să înrăutățească un comportament negativ, pentru că pedepsele dezvoltă furie și o atitudine defensivă. Copiii învață, totuși, să mintă ca să nu fie prinși, să evite pedeapsa. De asemenea, pedepsele nu fac decât să-i îndepărteze pe copii de părinți și să scadă influența pe care adultul o are asupra copilului.

Greselile sunt firești, iar copilul trebuie să știe acest lucru. Cu toate acestea, nu înseamnă că ele trebuie promovate sau încurajate în comportamentul lui. Trebuie să-I explicăm copilului, ori de câte ori avem ocazia, că este normal să greșească, dar că astfel de acțiuni au consecințe neplăcute, pe care trebuie să le înfrunte responsabil.

BIBLIOGRAFIE:

1. Gheorghe Schwartz, Gabriela Kelemen, Olga D. Moldovan, „Psihologia copilului”, Editura Universității „Aurel Vlaicu”, Arad, 2009
2. Vrăsmaș Ecaterina Adina, „Consilierea și educația părinților”, Editura Aramis, București, 2002

FACTORII CARE INFLUENȚEAZĂ ADAPTAREA ȘCOLARĂ

Prof.inv.primar Nistor Alina
Scoala gimnazială „Mihai Eminescu” Rosiorii de Vede

Johann Amos Comenius, în lucrarea sa „Didactica magna”, considera că la naștere, natura înzestrează copilul numai cu „*semințele științei, ale moralității și religiozității*”, ele devin un bun al fiecărui om numai prin educație. Rezultă că în concepția sa, educația este o activitate de stimulare a acestor „semințe”, și implicit, de conducere a procesului de umanizare, omul „*nu poate deveni om decât dacă este educat*”.

Integrarea copilului în mediul școlar presupune o bună acomodare a elevului la sarcinile pe care i le impune școala și activitatea de învățare. Ea se evidențiază prin capacitatea elevului de integrare în activitate și în viața școlii, exprimată prin: reușita școlară, acomodarea la cerințele școlii (colectiv didactic, clasa de elevi, microgrupuri formate), orientarea școlară adecvată resurselor interne și externe (cerințele familiei și ale mediului social). Un copil care e bine adaptat se simte integrat în grup, percepe pozitiv grupul școlar (clasa), e perceput pozitiv de către grup, îi face plăcere să fie la școală, reușește să facă față cerințelor diferitelor discipline de învățământ. Inadaptarea școlară a copilului poate cunoaște diverse forme de manifestare: de la rezultate școlare slabe la apatie, lipsa interesului pentru școală, tulburări de comportament până la refuzul frecventării orelor. Acest refuz poate fi manifestat în mod direct sau indirect prin invocarea unor dureri de cap, stomac sau de gât, dureri manifestate cu puțin timp înainte de plecarea la școală dureri care, de regulă, încetează imediat ce micuțului îi este permis să rămână acasă. Inadaptarea se datorează și tensiunilor, eșecurilor, dramelor sentimentale, sentimentelor de abandon sau celor de ofense și devalorizare în ochii altor copii de vârsta lor sau a unor persoane apreciate de ei de care depinde succesul lor.

Un rol semnificativ în adaptarea școlară îl are familia. Atitudinea față de școală, felul relaționării cu ceilalți, depind de experiența de viață acumulată în familie. Atunci când părinții reușesc să mențină în familie o atmosferă caldă, securizantă și își manifestă autoritatea într-un mod firesc, echilibrat, se creează premise favorabile unei bune adaptări școlare (copilul are o stimă de sine înaltă, e încrezător în sine, responsabil). Excesele în exercitarea autorității, determină dificultăți în adaptarea copilului, mărește dependența acestuia de părinte, copilul nu se mai simte liber, este mai puțin prietenos și spontan, va avea mari dificultăți în procesul de maturizare. Dacă părintele este ostil și autoritar, va crea copilului o supunere forțată, pasiv-agresivă. Copilul care trăiește în tensiune, se simte respins, nefericit, inferior și va dezvolta teama de adulți, suspiciunea în legătură cu motivele și comportamentele altora, va avea tendința să se autopedepsească și să aibă dificultăți de relaționare. La cealaltă extremă, copiii ai căror părinți exercită un control insuficient asupra lor, fiind astfel forțați să

fie prematur autonomi, sunt dezordonați, mediocri, inadaptați la cerințele școlare. Dacă părintele este și ostil, încurajează la copil impulsivitatea și conduitele dezordonate ceea ce îl împiedică în procesul de adaptare. Orice suferință emoțională a copilului se reflectă în conduita școlară, determinând apatie, dezinteres față de învățătură, chiar respingere față de școală sau ostilitate. Modul de a fi al părinților, felul lor de a gândi, de a-și exprima trăirile, va servi drept prim model pentru copil. Dacă părinții sunt capabili să-și păstreze calmul și încrederea în situații problematice, și copilul va fi capabil de autocontrol. Părintele comunicativ, afectuos, deschis îl va stimula pe copil să sedeschidă și să comunice la rândul său.

Atunci când vorbim de capacitatea copilului de a face față cerințelor școlii, trebuie să facem referire și la modul în care micul școlar interacționează cu învățătorul, la legătura care se crează între copil și dascălul său. Copilul face tranziția din mediul familiar al grădiniței într-un mediu nou în care este nevoit să facă față unor reguli noi, să socializeze cu noi colegi, să îndeplinească noi sarcini ce țin de programa de învățământ. În acest context, pot apărea unele probleme legate de sensibilitatea copilului, de capacitatea acestuia de a se adapta dar și de ceea ce psihologii numesc „anxietatea separării” de părinți, de educatoare, de grădiniță, de foștii colegi.

Rolul cadrelor didactice este acela de a gestiona diferite tipuri de comportamente ale școlarilor astfel încât să îi poată aduce pe toți la un numitor comun: interacțiunea în cadrul orelor de curs și plăcerea de a asimila noțiunile predate.

Pentru a se evita situațiile nedorite în care profesorul își aplică cu prea multă rigiditate metodele de educație, cadrul didactic trebuie să aibă capacitatea de a menține un echilibru între impunerea unei atitudini mai ferme cu o permanentă comunicare și încurajare pentru ca astfel școlarul să îl perceapă nu doar ca pe un „transmițător” al noțiunilor pe care trebuie să le asimileze, dar și ca pe o persoană implicată, un prieten la care acesta poate apela cu încredere și fără teamă când are nelămuriri sau când dorește să comunice.

Este foarte important ca atât profesorul cât și părintele să conștientizeze faptul că fiecare copil are ritmul său de adaptare la situații noi, medii sau persoane, așadar procesul de integrare trebuie să se întâmple gradat, fără a se pune o presiune suplimentară asupra micului școlar.

BIBLIOGRAFIE

Johann Amos Comenius-Didactica magna

METODE ALTERNATIVE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Bancu Claudia Adriana
Școala Gimnazială Nr.1 Mîrzănești

În conceperea activităților didactice, alegerea unei anumite variante reprezintă opțiunea pentru o anumită experiență care urmează să fie trăită de către elevi. Strategiile didactice oferă o bază de trecere de la concepția de acțiune, de la modul de concepere a unei lecții la programarea desfășurării ei practice. Alegerea strategiei trebuie să se armonizeze cu obiectivele, sarcina didactică de bază, elemente care determină și tipul de lecție corespunzător.

Metodele interactive de grup acționează asupra modului de gândire și de manifestare a copilului. Aplicarea lor trebuie făcută sub forma unui joc. Prezentate astfel, ele atrag copiii în activitate spre învățarea activă, spre cooperare, îi determină să se consulte în grup în luarea deciziilor și previn/aplanează conflictele. Interactivitatea presupune o învățare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii și argumente, creează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, pe influența

reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup.

Implementarea acestor instrumente didactice moderne presupune un cumul de calități și disponibilități din partea cadrului didactic: receptivitate la nou, adaptarea stilului didactic, mobilizare, dorință de autoperfecționare, gândire reflexivă și modernă, creativitate, inteligența de a accepta noul și o mare flexibilitate în concepții.

Folosirea *jocului didactic* în procesul de predare-învățare îmbină utilul cu plăcutul, iar actul didactic devine mai atractiv, mai interesant. Jocul didactic se poate organiza cu succes în învățământul primar la toate disciplinele școlare, în orice moment al lecției, prin care se urmărește fie dobândirea unor noi cunoștințe, fie consolidarea și fixarea acestora, fie verificarea și aprecierea nivelului de pregătire al elevilor. La clasa a IV-a, în domeniul geografiei, pot fi utilizate următoarele jocuri:

-lanțul geografic: elevii trebuie să numească fenomenele, obiectele geografice în așa fel încât fiecare denumire enunțată să înceapă cu ultima literă a denumirii precedente

-rebusul geografic: animă mult elevii trezindu-le dorința de a dezlega cât mai multe probleme, de a întocmi ei înșiși rebusuri

-șaradele geografice: contribuie la dezvoltarea spiritului creator al elevului, cerând răspunsuri exacte, de exemplu: Oraș nume de fată? Constanța, Oraș cu nume de imperiu? Roman

-ghicitorile geografice

-pescuitul: se iau trei coșulețe și se pun în ele bilețele cu anumite elemente geografice: orașele județului, apele județului, forme de relief ale județului... Trei elevi "pescuiesc" câte un bilețel, îl citesc și rezolvă cerința. Exemplu: Localizează pe hartă orașele județului tău!

-Cine știe, rezolvă și câștigă: Elevii primesc jetoane cu semne convenționale, învățătorul, timp de 30 de secunde, prezintă o imagine cu diferite elemente: lac, pod, cale ferată, câmpie, fiecărui elev revenindu-i sarcina de a căuta jetoanele cu semne convenționale. Câștigătorul este acela care are cât mai multe rezolvări corecte.

Potențialul formativ al *proiectului* în cadrul orelor de istorie rezidă în faptul că exersează abilitățile practic-aplicative ale elevilor, asigurând o clarificare conceptuală mai bună și o corectă integrare a lor în sistemul curricular național. Activitățile întreprinse răspund și nevoilor de individualizare a sarcinilor de lucru pe fiecare elev, valorificând potențele creatoare și originalitatea acestora. Îngemănarea proiectului cu elementele specifice pedagogiei muzeale stimulează formarea și dezvoltarea capacității de cercetare, descoperire și înțelegere a istoriei de către elevi. Această metodă favorizează un nou tip de relație învățător-elev-muzeograf (cercetător), fiind create totodată oportunități elevilor de a demonstra ceea ce știu să facă într-o varietate de contexte și situații. Participarea la realizarea unor astfel de proiecte oferă elevilor posibilitatea să-și cunoască și să valorifice posibilitățile reale de învățare, să-și formeze o imagine corectă asupra complexității evoluției istorice și, nu în ultimul rând, să asimileze valorile spirituale, tradițiile poporului din care fac parte.

Metoda piramidei, cunoscută și sub numele de *metoda bulgărelui de zăpadă*, este o îmbinare armonioasă între activitatea individuală și cea a grupurilor de elevi. Are rolul de a încorpora activitatea fiecărui elev într-un demers amplu menit să rezolve o problemă complexă. Presupune organizarea unei activități structurate în următoarele etape:

1. individuală: elevii primesc o temă pe care o rezolvă individual într-o perioadă scurtă de timp
2. perechi: se formează grupe de doi elevi, care își verifică reciproc rezultatele și încearcă să răspundă la întrebările care s-au formulat în interiorul acestui grup
3. grupuri de patru: formate prin unirea perechilor două câte două. Elevii își confruntă rezultatele, concep un răspuns nou, într-o formulare la care își aduc toți contribuția, identificând concluziile cu caracter general și zonele de controversă rezultate în urma întrebărilor fiecăruia
4. întreaga clasă: un reprezentant al fiecărui grup prezintă concluziile echipei sale. Acestea pot fi notate pe tablă, pentru a putea realiza comparația între răspunsurile grupurilor. Pe baza lor, se concep concluziile finale.

Structura cumulativă a piramidei răspunsurilor are numeroase avantaje:

-activitatea individuală, urmată de activitatea în echipă, le oferă elevilor posibilitatea de a-și formula opiniile personale și de a le verifica, îmbunătăți sau transforma în raport de răspunsurile altor

membri ai grupului

- creșterea progresivă a dimensiunilor grupului implică o confruntare repetată cu idei și considerații noi

- creșterea graduală a complexității itemilor, fiecare fază fiind construită pe treptele anterioare, simplifică abordarea problemei, o sintetizează și o reduce la esență.

Un învățământ modern, bine conceput permite inițiativa, spontaneitatea și creativitatea copiilor, dar și dirijarea, îndrumarea lor, rolul profesorului căpătând noi valențe, depășind optica tradițională prin care era un furnizor de informații. În organizarea unui învățământ centrat pe copil, profesorul devine un coparticipant alături de elev la activitățile desfășurate. El însoțește și încadrează copilul pe drumul spre cunoaștere. În didactica modernă se observă că elevului i se atribuie roluri noi, accentul punându-se pe strategiile și metodele centrate pe elev. Acesta trebuie să-și exprime punctele de vedere proprii, să realizeze schimburi de idei cu ceilalți, să argumenteze, să-și pună întrebări cu scopul de a înțelege, să coopereze cu alți elevi în vederea rezolvării problemelor și a sarcinilor de lucru.

BIBLIOGRAFIE:

Stoica Adrian, "Evaluarea curentă și examenale-ghid pentru profesori", Editura Pro Gnosis, București, 2001

Pintilie Mariana, "Metode moderne de învățare-evaluare", Editura Eurodidact, Cluj-Napoca, 2002
Mariana Norel, "Metodica predării limbii și literaturii române", curs Brașov, 2010

MANAGEMENTUL PROCESELOR DE INSTRUIRE-ÎNVĂȚARE-EVALUARE

Popa Mariana
Informatician CCD Teleorman

Misiunea școlii, rațiunea ei de a fi o constituie formarea personalității oamenilor conform unui model (ideal) educațional deziderabil social, scopul și obiectivele ei se referă la instruirea și educarea elevilor, la crearea condițiilor necesare realizării, de către aceștia, a unei învățări eficiente și durabile.

Învățarea este un proces complex care trebuie asistat, coordonat, facilitat de către persoanele competente, capabile să realizeze un management eficient și performant.

Coordonarea și conducerea de către profesor a procesului de instruire-învățare desfășurat cu elevii și pentru elevi, presupun deținerea de către profesor a unor cunoștințe și abilități manageriale care să-i asigure obținerea unor performanțe ridicate. Modul (modelul) de instruire-evaluare a elevilor utilizat de către un profesor depinde de concepția lui despre învățare, despre felul cum învață elevii, altfel spus de teoriile, paradigmele și modelele de învățare împrăștiate de profesorul în cauză.

Astăzi se constată o tendință accentuată a modelelor de instruire în funcțiile de teoriile, paradigmele și modelele învățării cele mai cunoscute și care și-au dovedit eficiența practică. Din ce în ce mai mulți specialiști în științele educației, teoreticieni și practicieni, susțin că manifestă următoarele tendințe în ceea ce privește instruirea-învățarea-evaluarea elevilor, aceea ce învață:

- Trecerea de la învățarea bazată pe asimilare-reproducere la cea realizată prin construirea sensului cunoștințelor, în cadrul unei activități comune, în grup (învățarea prin cooperare și colaborare);

- Conceperea și realizarea învățării ca activitate de rezolvare a unor probleme de grad de complexitate crescândă și cu aplicabilitate practică imediată sau în perspectivă;
- Axarea pe formarea de abilități și competențe necesare învățării autonome, independente, (trecerea de la învățarea dirijată, din afară, la învățarea independentă, autonomă, autodirijată); aceasta presupune formarea și dezvoltarea la elevi a unor metacogniții necesare pentru a ști cum să le învețe, continuu, rapid, eficient și durabil, astfel încât să facă față cu succes provocărilor unei realități deosebit de dinamice. În acest context, rolurile și funcțiile educatorilor (profesori, formatori, mentori, tutori, etc.) se modifică substanțial. Se constată următoarele tendințe:
- Trecerea de la profesorii care predă (transmite cunoștințe) la cel care facilitează învățarea;
- Trecerea de la activități de instruire (considerate a fi exclusiv de competența profesorului) la activități de organizare a situațiilor de învățare în care rolul elevului crește considerabil;
- Focalizarea activității profesorului pentru marea și consilierea elevilor în vederea realizării învățării eficiente;
- Diminuarea puterii profesorilor bazată pe autoritatea conferită de statut și creșterea puterii acestora, bazată pe competența și prestigiul dovedită în practica educațională și recunoscută de către elevi;
- Utilizarea de către profesorii a unor metode și procedee, instrumente și tehnici de evaluare a activității elevilor, a performanțelor acestora, a personalităților, mult mai adecvate, mai variate și mai flexibile care diminuează distorsiunile (erorile) de apreciere, conferă evaluării mai multă credibilitate și obiectivitate cu efecte corespunzătoare asupra elevilor și asupra procesului de învățare realizat de aceștia.

Învățarea pentru note (mari) sau de teamă de a nu reuși (de a nu obține note de promovare) tinde din ce în ce mai mult să fie înlocuită cu învățarea pentru integrare socială și profesională optimă, pentru pregătirea și progresul în carieră, pentru dezvoltarea personală a elevului.

Mutațiile survenite în rolurile și funcțiile profesorului în școală determină schimbări în ceea ce privește managementul instruirii, învățării și evaluării. Proiectarea lecțiilor și activităților didactice devine prioritar proiectarea unor situații de învățare care să asigure posibilitatea elevilor să descopere și experimenteze, să observe și să reflecteze (să gândească) să creeze și să inoveze, să construiască și să atribuie sensuri și semnificații personale unor cunoștințe, să rezolve și să pună (în mod adecvat) probleme.

Se vorbește astăzi despre un profil deziderabil de competență al profesorului – manager. Pentru a face față cu succes realizării procesului instructiv – educativ, profesorul trebuie să dispună de anumite capacități și competențe structurate pe trei dimensiuni:

- a. *dimensiunea cognitiv – axiologică* (a capacităților cognitive) care la rândul ei include capacități biofizice fundamentale și capacități cognitiv – intelectuale de ordin instrumental și procedural;
- b. *dimensiunea motivațional – atitudinală* (a capacităților reglatorii) care include capacități de ordin afectiv – motivațional, volițional și de orientare atitudinal - valorică;
- c. *dimensiunea – strategică* (a competențelor) care include competențe normative generale și competențe acțional – metodologice.

Profesorul – manager de succes este cel care organizează și conduce elevii în activitatea lor de învățare asigurându-le climatul necesar, conținuturile și instrumentele adecvate realizării unei învățării eficiente, rapide și durabile. Dar, mai mult decât atât, profesorul – manager de succes știe să atragă și să motiveze elevul, să le ofere asistență și consultanță de specialitate în învățare, să-i înțeleagă și să participe la activitatea acestora devenind un „ membru al grupului ”, un sfătuitor calificat, un facilitator al învățării.

Orice profesor care aspiră la statutul de manager de succes al instruirii – învățării – evaluării trebuie să se formeze în acest scop, să se perfecționeze, să învețe continuu. El trebuie să-și focalizeze

activitatea pe relaționarea cu elevii (și mai puțin pe conținutul de predat), pe coordonarea și conducerea activității (de învățare) a acestora. Accentul trebuie să cadă pe învățarea și pe optimizarea acestuia (fapt care implică monitorizarea, controlul și evaluarea) și mai puțin pe predare înțeleasă ca transmitere de idei și cunoștințe. Managementul activității de instruire, învățare și evaluare trebuie să devină conținutul dominant al formării inițiale și continue al profesorului eficient, de succes. Profesorul bun, profesorul de vocație sau profesorul cu har pedagogic, este acela în care profesionistul (expertul) este dublat de managerul eficient al activităților de instruire – învățare – evaluare.

Știința managementului educațional este condiția unui stil educațional performant. Artă de a facilita învățarea eficientă realizată de elevi se bazează pe știința conducerii elevilor în procesul achiziționării de către aceștia unor cunoștințe și abilități cu scopul formării personalității lor.

PROBLEME PSIHOLOGICE ȘI REPERE ORIENTATIVE ALE ACHIZIȚIONĂRII NOȚIUNILOR MATEMATICE ÎN CICLUL PRIMAR

**Prof. înv. primar Anghel Elena-Angelica
Școala Gimnazială nr. 1 Mîrzănești**

Ca disciplină de învățământ, matematica trebuie să construiască în structurile mintale ale elevilor un sistem de cunoștințe ținând cont de particularitățile lor psihice.

Vârsta școlară mică corespunde stadiului operațiilor concrete, care se aplică obiectelor concrete cu care copilul acționează efectiv. Copilul gândește operând cu mulțimile de obiecte concrete, chiar dacă principiile logice cer o detașare de concret, iar operațiile impun o interiorizare, o funcționare în plan mintal. Ca urmare a acestui lucru se impune necesitatea ca oferta de cunoștințe matematice să țină cont de particularitățile psihice ale vârstei:

- gândirea este dominată de concret, iar percepția este globală;
- comparația reușește pe contraste mari, stările intermediare fiind greu sau deloc sesizate;
- puterea de deducție imediată este redusă;
- concretul imediat nu este depășit decât din aproape în aproape, cu extinderi limitate și asociații locale;
- intelectul are o singură pistă;
- școlarul mic nu întrevide alternative posibile;
- posibilul se suprapune realului;
- lipsește dubla acțiune de disociere-recompunere;
- domină operațiile concrete, legate de acțiuni obiectuale;
- apare ideea de invarianță, de conservare (a cantității, masei, volumului);
- apare reversibilitatea, sub forma inversiunii și compensării;

Micul școlar ia contact cu noțiuni matematice care contribuie la elaborarea planului abstract – categorial, în măsura în care nu e susținută învățarea mecanică, nerațională.

Pe parcursul celor 5 ani ai învățământului primar, elevii iau contact cu sarcini de relaționare a cunoscutului cu necunoscutul. Astfel, pe fondul unor structuri de bază, elevii proiectează construcții operaționale particulare, schimbând dimensiunile numerice ale mărimilor cu care operează. Ei se familiarizează cu conceptul de număr natural, cu deplasarea în șirul numeric, atât crescător, cât și descrescător, cu cele patru operații aritmetice. Ei își îmbogățesc nomenclatorul noțional, aflând că unele numere se cheamă termeni, sumă descăzut, scăzător, sau rest, cunosc proprietățile de comutativitate și asociativitate ale adunării, constată că pentru a soluționa " $? + b = c$ " trebuie să scadă, iar pentru a soluționa " $? - b = c$ " trebuie să adune. Este un gen de operativitate care cultivă flexibilitatea, concură la creșterea vitezei de lucru, stimulează descoperirea, înțelegerea și raționamentul matematic. Este vorba de o strategie care-l pune pe elev în situația de a conștientiza de fiecare dată semnificația necunoscutei și de a ajunge la ea prin intermediul raționamentului, care își

asociază ca tehnică operațională, când adunarea, când scăderea. Această strategie are avantajul de a pregăti terenul achiziționării de către școlarul mic a capacității de a rezolva probleme, învățându-l să diferențieze între ce se dă și ce se cere.

O problemă care se constată adesea încă din primul an de școală este reprezentată de contactul în mod defectuos al elevului cu noțiunile matematice, concretizat în separarea exercițiului practic de cunoștințele teoretice, plasate adesea ca informații teoretice, succesive, autonome, nefondate unele pe altele, nedemonstrate prin exemple practice.

Lucrând cu ultima generație de elevi pe care i-am cunoscut încă din primul lor an de școală, am putut constata în primul an câteva aspecte: persistența unei orientări fixate eronat (plus, minus, mai mare, mai mic), în sensul că unii elevi nu și-au fixat corect terminologia, conștientizarea inadecvată a operațiilor matematice, insuficienta cultivare a sensului matematic al operației de scădere (condiția ca scăzutul să fie mai mare sau cel puțin egal cu scăzătorul), diferențierea nesatisfăcătoare în probleme a planului datelor de planul necunoscutelor.

Datorită capacității reduse de a-și autodirija disponibilitățile și procesele psihice în sensul dorit, elevii sunt dependenți de model, fiind necesară raportarea la prestațiile micului școlar nu doar ca la niște rezultate finite, ci ca la niște procese ce pot fi optimizate pe parcurs. În această direcție comportamentul cadrului didactic trebuie să fie caracterizat prin sugestii, explicații, lămuriri, sprijin, îndrumare, încurajare.

O anticipare concretă a evoluției învățământului matematic în ciclul primar presupune o organizare a unor repere metodologice necesare în predarea-învățarea matematicii:

- ✿ conștientizarea obiectivelor formative și creșterea ponderii formativului în întreaga activitate didactică;
- ✿ apropierea matematicii școlare de matematica – știință contemporană, în sensul reducerii decalajului dintre acestea;
- ✿ învățarea structurală modulară a conținuturilor, ce ar permite exploatare în concentrate numerice succesive și reducerea timpului destinat formării unor deprinderi de calcul;
- ✿ accentuarea caracterului interdisciplinar al cunoștințelor și priceperilor matematice, precum și o mai eficientă conectare la cotidian, la realitatea înconjurătoare;
- ✿ dobândirea unor strategii de rezolvare a problemelor, în extensia activităților suplimentare post-rezolvare și a compunerii de probleme.

Specifice predării-învățării matematice la clasele I- IV sunt *strategia inductivă* și *strategia analogică*. În *strategia inductivă* se întreprind experimente asupra situației date, efectuând acțiuni reale cu obiecte sau concepte. Pe baza observațiilor făcute în cadrul acestor concretizări, elevii sunt conduși progresiv la conceptualizări. *Strategia analogică* are ca temei o caracteristică a gândirii matematice și anume, relevanța ei logicanalogică.

Se pot întâlni analogii între noțiuni, între idei, între teoreme, între domenii. Punctul de plecare îl constituie faptul că analogia reprezintă forma principală sub care se manifestă procesele de abstractizare.

Conținutul științific al conceptelor matematice nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune utilizarea unor metode și procedee bazate pe intuiție, dat fiind faptul că școlarul mic are o gândire care se plasează la

nivelul operațiilor concrete. Învățătorul trebuie să asigure un echilibru între metodele de tip intuitiv-observativ, cele acționale problematizatoare, pentru a nu ajunge la abuz de intuiție, dar nici la învățământ formal, fără suport modelator și în care multe noțiuni matematice rămân fără o suficientă acoperire intuitivă.

Bibliografie:

- Kulcsar, T. (1978), *Factorii psihologici ai reușitei școlare*, E. D. P., București
 Petrovici, C., (2014), *Didactica matematicii pentru învățământul primar*, Editura Polirom, Iași
 Șchiopu, U., (2001), *Psihologia generală a copilului*, E.D.P., București

TEACHING CULTURE

Prof. Crivăț Georgiana-Liceul Teoretic Videle

Teaching Culture in the EFL Classroom

One challenge a teacher faces is what approach to take. Many English foreign language teachers have had no formal training in incorporating cultural elements, and there is no universally accepted set of criteria that instructors can use as a guide (Byrnes, 2008). One approach, though, would be to adapt Paige's (in Cohen *et al.*, 2003: 53) dimensions of culture learning model.

Paige groups culture learning into categories:

- ✚ the self as cultural
- ✚ the elements of culture
- ✚ intercultural phenomena (culture-general learning)
- ✚ particular cultures (culture-specific learning)
- ✚ acquiring strategies for culture learning

By exploring these dimensions, teachers can help students connect to the target culture, raise their awareness of cultural differences, and improve their "intercultural communicative competence" (Byram, 1997). Teachers can guide students to think about what people "think, make, and do" in their own cultures by asking them to consider questions like these:

- What behaviours reflect our culture, and how are they learned and shared?
- What important factors (social, religious, and economic) influence our culture?
- What are some important traditions that are unique to our country?
- What ideals and values bind our culture together?
- How does culture in our country function as a way for humans to live with one another?
- What symbols are prevalent in our culture?

Classroom discussions based on these considerations can foster an atmosphere that encourages students to think about their own culture and make connections across cultures while studying English. To create a "sphere of interculturality" in our classrooms, we can encourage students to construct their own notions of culture instead of simply feeding them preformed information about these topics.

People from different cultures might not only communicate in different ways but also experience a situation differently. By contrasting cultural values, we can examine how to successfully negotiate these differences and consider how people from different cultural backgrounds might respond in certain situations.

An interesting activity is to have students reflect on Hall's classifications to determine whether theirs is a high- or low-context culture. Students can be challenged individually or through group work to identify aspects from high- and low-context cultures that align with their own culture and provide support for their reasoning.

One way to determine whether a student's native culture resembles a high- or low-context culture is through the following quiz.

Are You from a High-Context or Low-Context Culture?

Answer "Yes" or "No" to the following questions.

1. In your culture, is it okay to call your teacher or boss by his or her first name?
2. Do you feel frustrated when people do not answer your questions directly?
3. Is it important to you that many people know about your personal accomplishments?
4. Do you feel comfortable with short-term casual friendships?
5. Do you rely more on words than nonverbal means to express yourself?
6. Do you seek rational solutions to problems or personal ones?
7. Do you prefer an individual approach over group decision-making processes for learning and problem solving?

8. Are results just as important as personal relationships in terms of achieving goals?
9. Is your identity strongly defined outside of group associations (family, work, culture)?
10. Do you feel conflict is a necessary part of human relations and should not be avoided?

If students answer “yes” to six or more questions, odds are they are from a low context culture. After taking the quiz, students can use their knowledge of high- and low-context cultures to reflect on how these questions differentiate between the two and develop quizzes of their own.

With their new grasp of high- and low-context cultures, students can think of scenarios where communication might break down based on cultural differences. Students can also develop presentations on how misunderstanding stemming from different cultural contexts could cause problems.

In their presentations, students can include strategies to avoid potential conflict. Teachers need to provide students opportunities to explore and recognize cultural differences. That means raising their awareness not only of the target culture but of their own as well. If we want to help our students to become interculturally competent we should build a “culturally friendly” classroom.

One way to foster curiosity and openness to English-speaking cultures is to establish a “collection” of cultural information in a variety of formats. These could include popular movies, music, literature, online sites, and everyday items like stamps, currency, toys, musical instruments, menus, travel brochures, magazines, and newspapers from English speaking countries—or from a specific country, depending on student needs and course goals.

By offering students the chance to smell, touch, see, use, and listen to “real” things from a different culture, we can connect concepts beyond ideas and help students understand the realities of life in that culture.

It is one thing to tell students how Halloween is celebrated in the United States—but just imagine how excited they will be to dress up in ghoulish costumes while bobbing for apples and carving jack-o-lanterns. Authentic materials are rich sources for a wide range of assignments and activities that heighten awareness of the target culture.

Students can research the target culture and report to the class on specific elements or characteristics. They can ask questions and compare insights to identify cultural patterns and expand the entire class’s general understanding of the English-speaking culture. For a descriptive writing assignment, students can describe items from the collection. Or they can classify items by use, function, or criteria of their own choosing. Meanwhile, teachers can raise students’ awareness of their own culture by asking them to bring authentic materials to class, and then, using English, describe the items and explain how they “represent” the students’ culture.

Teachers need to identify specific goals they hope to achieve when incorporating culture into their lessons and use artifacts from their “collections” to create specific lesson plans to achieve their objectives. For classrooms with reliable Internet connection and access to computers, a web quest is a great way to promote cultural awareness.

English foreign language teachers can create their own cultural awareness web quest by following these instructions:

1. Decide which aspects of culture you would like your students to explore. Take an in-class survey of your students, or give them directed assignments that might include these topics:
 - etiquette and manners
 - food and cuisine
 - religion
 - music
 - customs and traditions
 - clothing and costumes
 - games and pastimes

The point is not simply to gather information and make reports, but to think and make connections about how this information can lead to a solid understanding of the culture under study: Why do people do the things they do?

2. As the facilitator, you will need to conduct research on the sites available for the topics you choose.
3. Familiarize yourself with how to navigate the sites you choose and identify the types of information you hope your students will find.
4. Design questions that will direct your students to various websites. You may also want to have students design their own questions.

Example questions include:

- What traditional dishes are served in the United States on Thanksgiving, and what is the history behind them?
 - What are the popular sports of Australia, and how do they reflect the culture of that country?
 - How is the government structured in England?
 - What is the typical school day like for a student in Canada, and how is it different from yours?
5. Have your students work in pairs or small groups to collect information.
 6. Students present their findings to the class.

While a simple oral report can be informative, students can also:

- create a skit incorporating the costumes, music, and food of the culture they are demonstrating.
- use PowerPoint or other formats that contain pictures or video clips (from YouTube or another source) to demonstrate aspects of the culture they feel are important.
- make posters or collages demonstrating aspects of the target culture.
- brainstorm their own ideas on the types of presentations they would like to give and consult with you for approval.

These tasks develop students' cultural observation skills by tying concepts to real world materials. Aside from the cultural awareness value, the assignments provide plenty of opportunities for students to develop English skills. They can focus on vocabulary building, for example, or work on specific skills like skimming, scanning, note-taking, and summarizing.

We want our students to be able to describe how the concept of culture relates to their own experience:

- What is important to human beings?
- Why are some things in a particular culture the same as ours, while others are different?
- Why don't all people think and act the same way?
- Why do we have rules, and how are they learned?
- What factors shape how we see the world and other people?

A strategy to encourage students to explore these questions and use new knowledge of a culture to simulate authentic situations is the use of role plays. Role plays get students involved interactively in a lesson to allow them to empathize with members of other cultures and practice making "mistakes" without serious consequences.

Students can act out instances of breakdowns that result from misunderstandings of cultural differences. For example, students can think of ways communication may fail between people from high- and low-context cultures and invent scenarios to illustrate how problems arise. Other students in the class can observe these role plays and point out why the miscommunication took place. The class can discuss how these situations can be avoided, and students can generate solutions in a follow up role play.

Teachers should take careful steps to prepare to examine issues that may arise in cross-cultural role plays so that students gain the desired perspectives:

- Make a clear outline of the issues you want your students to explore (possibilities include cultural behavior patterns, social and economic influences, important traditions, values that bind a culture together, etc.). Keep it simple but define the specific situation and motivations.
- Try to involve all your students in the process. Give as many students as possible the opportunity to play a variety of parts. Even if you can't give roles to everyone, make sure everyone is involved in pre- and post-role-play activities, asks questions, and gives feedback.
- Ask your students to "freeze" when they say or do something that you or other students find interesting and would like to give advice on or discuss.

- Get relevant feedback. Don't allow your students to criticize their classmates. You want their constructive thoughts on the situation being played out.
- Design a short checklist that encourages observers to look for key cultural elements in the role play to use in follow-up discussions. Observers must be as attentive as those involved in the role play.

From an English teaching perspective, teachers can also introduce strategies for effective communication such as turn taking, giving opinions, keeping a conversation going, disagreeing politely, persuading, and so on.

To help students critically evaluate the cultural practices and products of their own culture and those of another country, teachers can gather books, poetry, newspapers, magazines, radio clips, television shows, movies, video clips, or music—or have students gather them. Students can describe the behaviours and products they read about, see, or hear, then discuss differences and similarities between their own culture and the culture they are observing.

When using resources like the Internet, newspapers, magazines, and books, students can find answers to questions like these:

- What are some important family traditions?
- What issues are important to the people in this culture?
- What influences and shapes the way the people think and act?
- Is the educational system similar to that of your country?
- What roles do different genders and generations play in society?
- What is the health care system like?
- How and why do people celebrate certain holidays?

Teachers can ask students to work in groups to discuss elements of culture they observed and how people relate to each other in different societal roles. A follow-up step is to have students select a photo or video clip from their own culture, describe it, and explain what it shows about their culture.

Students can also compare and contrast images or objects from their own culture and from the English-speaking culture and make presentations to the class on the cultural significance of both. Cultural learning can be difficult to address in the English language classroom.

Students cannot be considered to have mastered a foreign language until they understand the cultural contexts in which the target language is spoken. While the idea of teaching culture in the English foreign language classroom is not new, teachers need to go beyond introducing traditional holidays, food, and folk songs of the target culture and incorporate a framework that enables students to understand the social aspects of the culture as well.

Incorporating these activities is a strong start to helping our students become more culturally aware.

BIBLIOGRAPHY

- Brooks, N. (1968). *Teaching culture in the foreign language classroom*. Foreign Language Annals, 1,p.22/23.
- Cohen, L., Manion L. and Morrison K. (2004). *A Guide to Teaching Practice*. 5th edition
- Byram M., (1997). *Teaching and Assessing Intercultural Communicative Competence*.

PROIECTUL EDUCAȚIONAL- O MODALITATE DE PERFEȚIONARE PENTRU CADRELE DIDACTICE ȘI DE CUNOAȘTERE PENTRU ELEVI

Prof. - PETRESCU MINA LUMINIȚA
Colegiul Național "ANASTASESCU"
Roșiorii de Vede, Teleorman

Școala contemporană este o organizație în care se învață dar și o organizație care, în întregul ei, învață permanent. Organizațiile care învață sunt flexibile, adaptabile, inovatoare și responsabile. Elevii de azi au nevoie de metode care se bazează pe participare interactivă, pe experimentare de situații de observare a realității, dar și pe posibilitatea de a valorifica cele învățate și în viața de zi cu zi.

Cadrele didactice își pun tot mai des întrebarea: Cum pot fi motivați elevii?

Un posibil răspuns: cu ajutorul proiectelor educaționale! Elaborarea, coordonarea și desfășurarea unor proiecte educative atrag atenția nu atât asupra importanței acestora în sine, cât mai ales asupra implicațiilor pe care le au asupra modelării personalității viitorilor cetățeni.

DEFINIȚIA PROIECTULUI-ÎNVĂȚAREA BAZATĂ PE PROIECTE

O definiție a noțiunii de proiect educațional este sintetizată, în lucrarea „Managementul proiectului” (autori D. Dumitrașcu și R.V. Pascu – Universitatea ”L.Blaga” Sibiu), astfel:

- este o metodă care permite trecerea de la idee la acțiune structurând diversele faze ale acestui proces;
- se pune în practică modificând mediul în care se derulează;
- ia formă într-un context social, spațial și temporal specific
- deține o dimensiune educativă și permite indivizilor să învețe experimentând;
- este produsul unei munci colective;
- implică obligatoriu o evaluare care permite efectuarea unei legături între idee și acțiune.

Proiectul are obiective operaționale clare, care sunt în conformitate cu standardele de performanță (obiectivele de referință și competențele specifice) și se concentrează pe ceea ce trebuie să știe elevii ca rezultat al activităților de învățare. Activitățile proiectului au drept rezultat produsele elevilor și performanțe legate de sarcini realizate de aceștia, precum prezentările convingătoare, care demonstrează că au înțeles obiectivele operaționale și standardele de performanță.

AVANTAJELE ÎNVĂȚĂRII PRIN METODA PROIECTULUI

- Încurajarea spiritului investigativ și a gândirii de nivel superior (Thomas, 1998)
- O participare mai bună, sporirea încrederii în sine și ameliorarea atitudinii cu privire la învățare (Thomas, 2000)
- Achizițiile în domeniile cunoașterii sunt egale sau mai bune decât cele generate de alte metode, iar elevii implicați în proiecte își asumă o responsabilitate mai mare în ceea ce privește propriul studiu decât pe parcursul activităților didactice tradiționale (Boaler, 1999; SRI, 2000)
- Oportunități de formare a unor competențe complexe, cum ar fi capacități de gândire de nivel superior, rezolvare de probleme, abilități de colaborare și competențe de comunicare (SRI)
- Accesul la o gamă mai largă de oportunități de învățare în clasă, constituind o strategie de implicare a elevilor care provin din diverse medii culturale (Railsback, 2002)
- Proiectele angajează elevii în roluri active, cum ar fi: luarea deciziei, investigare; documentare.

SOFTUL EDUCAȚIONAL

Softul educațional reprezintă orice produs software, în orice format (.exe sau nu) ce poate fi utilizat pe orice calculator și care reprezintă un subiect, o temă, un experiment, o lecție, un curs, o unitate de

învățare etc, fiind o alternativă sau unica soluție față de metodele educaționale tradiționale. (Vlada, M.)

TIPURI DE SOFTURI EDUCAȚIONALE

- Softul interactiv de învățare- are înglobată o strategie care permite feedback-ul și controlul permanent, determinând o individualizare a parcursului în funcție de nivelul de pregătire al copilului;
- Softul de simulare- permite reprezentarea controlată a unui fenomen sau sistem real prin intermediul unui model cu comportament analog;
- Softul de investigare- copilului nu i se prezintă informațiile deja structurate (calea de parcurs), ci este un mediu de unde copilul poate să își extragă singur informațiile necesare rezolvării sarcinilor propuse;
- Softul tematic- de prezentare, abordează subiecte/ teme din diferite domenii, arii curriculare din programa școlară, propunându-se oferirea unor oportunități de largire a orizontului cunoașterii în diverse domenii;
- Softul de testare/ evaluare- este poate gama cea mai larg utilizată întrucât specificitatea sa depinde de mulți factori: momentul testării, scopul, tipologia interacțiunii (feedback imediat sau nu);
- Softuri educative- în care sub forma unui joc se atinge un scop didactic, prin aplicarea inteligenței a unui set de reguli copilul este implicat într-un proces de rezolvare de probleme/ situații;

AVANTAJELE SOFTURILOR EDUCAȚIONALE

- furnizează un mare volum de date;
- asigură o instruire individualizată;
- favorizează parcurgerea unor secvențe de instruire complexe prin pași mici, adaptați nevoilor individuale de progres în învățare;
- facilitează realizarea unui feedback rapid și eficient;
- oferă posibilitatea simulării unor procese greu sau imposibil de accesat în mod direct;
- stimulează implicarea activă a copilului în învățare;

DEZAVANTAJELE SOFTURILOR EDUCAȚIONALE

- prezintă segmente de instruire fixe, care nu solicită capacități ale minții umane;
- uneori răspunsul incorect este cotelat în funcție de detaliu și nu de esență;
- introduce mai multă dirijare în procesul de învățare;
- introduce o stare de oboseală, datorită posibilităților reduse de interacțiune umană.

AVANTAJELE ÎNVĂȚĂRII LA NIVEL INTERDISCIPLINAR

- Încurajarea colaborării directe și a schimbului între specialiști care provin din discipline diferite
- Centrarea procesului de instruire pe învățare, pe elev, dezvoltarea pedagogiilor active, participative de lucru la clasă, lucrul pe centre de interes, învățarea tematică sau conceptuală, învățarea pe bază de proiecte sau de probleme, învățarea prin cooperare.
- Crearea unor structuri mentale și acțional-comportamentale flexibile și integrate, cu potențial de transfer și adaptare.
- Învățare durabilă și cu sens, prin interacțiuni permanente între discipline, prin relevanță explicită a competențelor formate în raport cu nevoile personale, sociale și profesionale.
- Decentrarea teoriei și practicii pedagogice de pe ideea de disciplină și a decompartmentării achizițiilor învățării în favoarea interacțiunilor și corelațiilor.

CONCLUZII

Procesul educațional se va descentraliza, transformându-se dintr-un sistem centrat pe profesor într-unul centrat pe subiecți. Oricât de complexe ar fi programele, profesorul rămâne elementul esențial în procesul de predare-învățare.

Bibliografie

1. Teoria curriculumului-curs-lector univ. dr. Marcel Caprescu- USV
2. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.
3. Managementul proiectului - autori D.Dumitrașcu și R.V. Pascu – Editura Universității "L.Bлага" Sibiu 2010

OFERTA DE OPȚIONALE LA NIVELUL ȘCOLII

Mirancea Georgiana-Școala Gimnazială Nr. 1 Mârzănești
Jud. Teleorman

Importanța pe care o școală o acordă CDS dovedește gradul de performanță la care aceasta a ajuns, precum și modul în care s-a operat schimbarea de mentalități și atitudini la nivel organizațional.

Procedura privind alegerea CDS-urilor este următoarea:

1. **Comisia pentru curriculum** - realizarea analizei de nevoi cu privire la cerințele și oportunitățile specifice contextului cultural, social și economic la nivelul comunității și al unității de învățământ
2. **Catedre/ Comisii metodice**- evaluarea disponibilității resurselor umane și materiale ale unității de învățământ
3. **CRP**- consultarea, cu aplicarea art 184, lit. A) din ROFUIP – „propune unităților de învățământ discipline și domenii care să se studieze prin curriculumul la decizia școlii, inclusiv din oferta națională;”
4. **Catedre/ Comisii metodice**-elaborarea propunerilor de oferta de CDS
5. **Comisia pentru curriculum**-stabilirea ofertei CDS pentru fiecare clasă
6. **Profesor diriginte/Invatator**- constituirea portofoliilor CDS
7. **Comisia pentru curriculum**-definitivarea ofertei CDS
8. **Directorul unitatii**-realizarea ofertei finale
9. **Consiliul Profesoral**-avizarea ofertei CDS
10. **Consiliul de Administratie**- aprobarea ofertei CDS
11. **Comisia pentru curriculum /Cadre didactice**- elaborarea programei școlare și a portofoliului CDS
12. **Consiliul de Administratie**-inaintarea spre aprobarea ISJ-ului a programelor CDS

Pentru a realiza o ofertă educațională atractivă, trebuie să ținem cont de câteva aspecte:

- să facem o ofertă bazată pe competențe;
- să privim global și realist abordarea tematicii (în funcție atât de nevoi, cât și de posibilități);
- să organizăm în amănunt desfășurarea cursului;
- să realizăm propria programă;
- să definim clar tipul de opțional și modalitățile de realizare: derivat; ca altă disciplină; ca temă integratoare;
- să înțelegem că disciplina opțională înseamnă mai mult decât pregătirea pentru o oră de curs (chiar și pentru cei cu foarte multă experiență);
- să realizăm că abordarea unei discipline opționale nu înseamnă a ști mai mult, față de ce predai, ci a oferi altceva față de curriculum-ul nucleu (trunchiul comun);
- să abordăm cu mai multă deschidere problema trans/ interdisciplinarității, în ideea colaborării (predării) mai multor profesori la realizarea aceluiași opțional;
- să depășim orgoliile disciplinare și individuale pentru realizarea scopului final, informarea pertinentă, formativă a elevului, formarea de capacități, abilități și mai ales opțiuni și atitudini individuale de integrare socială.

Prin prezentarea ofertei de discipline opționale, elevilor li se oferă posibilitatea reală de a-și alege propriul demers școlar. Aceasta înseamnă că, dintr-o ofertă generoasă a fiecărei catedre din școală (ofertă bazată pe dorința cadrelor didactice de a se împlini profesional propunând un opțional care le măsoară creativitatea și competențele) elevii și părinții aleg exact ceea ce reprezintă punctul

de interes imediat sau de perspectivă al copiilor, în acord cu obiectivele și cu planul managerial de dezvoltare a școlii.

De preferat, disciplinele opționale propuse au caracter interdisciplinar și sunt privite ca posibilități de integrare dintre diferite domenii printr-o organizare modulară, modalitate care permite o personalizare crescândă a demersului didactic în sensul adaptării la ecuația personală a elevului.

În vederea prezentării ofertei de opționale la final și început de ciclu, aici intervine sprijinul altor cadre didactice din școală (ținând cont de faptul că această ofertă se prezintă în anul școlar anterior derulării cursului):

- pentru clasa a IV-a: Se recomandă ca la întâlnirile cu elevii și părinții, în vederea stabilirii disciplinelor opționale, să participe profesorii care propun, în cadrul comisiei pentru curriculum la nivelul școlii, disciplinele opționale. Având în vedere că opționalele se vor desfășura la începutul unui nou ciclu de învățământ, profesorii vor explica particularitățile disciplinei opționale, pentru o bună alegere a acesteia, în funcție de particularitățile individuale ale elevilor.

- pentru clasa pregătitoare, învățătoarea va prezenta oferta curriculară și va defini disciplina opțională încă de la ziua porților deschise, urmând ca părinții să fie convinși de alegerea făcută și completarea fișelor în perioada de înscriere a copiilor la școală.

PRACTICI STEREOTIPE ȘI CLIȘEE DIDACTICE

Chirescu Loredana -Școala Gimnazială Nr. 1 Mârzănești
Jud. Teleorman

Clișeele exprimă o generalizare artificială, care ignoră diversitatea lumii sociale și naturale. Adesea, unii profesori nu reușesc să amelioreze achizițiile învățării din cauza rutinei pe care nici măcar nu o conștientizează.

Clișeul cel mai des întâlnit, valabil pentru majoritatea disciplinelor este **considerarea manualului școlar ca principalul document-sursă în activitatea didactică**, în detrimentul programei școlare. Pentru a depăși acest clișeu, putem considera ca măsură principală elaborarea planificării calendaristice și a unităților de învățare doar cu sprijinul programei, nu cu cel al manualului.

Matematică:

Cel mai des întâlnit clișeu este **memorarea formulelor, definițiilor, algoritmilor de calcul.**

Cauza care stă la baza acestui clișeu este că nu se pune accent pe caracterul practic-aplicativ al predării matematicii. Ca soluții, propunem asocierea cu situații relevante, manipularea de obiecte concrete, învățarea prin descoperire, precum și orice formă corectă de rezolvare a itemilor.

Este foarte important de menționat faptul că elementele de conținut care depășesc programa, identificate în manual sau alte auxiliare, ar trebui excluse din activitatea de predare-învățare. Acestea contribuie la încărcarea nejustificată a conținuturilor învățării, aglomerează și, pentru că sunt consumatoare din timpul la dispoziția disciplinei, conduc la scăderea randamentului în învățarea conținuturilor nucleu.

Educație civică:

Unul dintre clișeele întâlnite la această disciplină este **superficialitatea exemplului standard** – este reprodus la clasă același exemplu, care la un moment dat devine banal, neadecvat și neinteresant elevilor. Aceștia tratează superficial asemenea exemple, deoarece nu au legătură cu propriile lor experiențe.

Pentru depășirea acestui clișeu, se urmărește depășirea convingerii că astfel de discipline nu se pot desfășura decât în sala de clasă. Așadar, poate fi ușor pusă în practică în spații exterioare, sub forma activităților outdoor.

Jocurile de rol, dezbaterile, studiile de caz (metode specifice oarecum educației civice) se pot desfășura și ieșind din rutină: în alte spații decât sala de clasă, fără a sta pe scaun etc. Aceste schimbări minime vor crește motivarea elevilor de participare la aceste activități.

IMPORTANȚA EVALUĂRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. învă. primar. Brinzan Florica
Școala Gimnazială nr.1 Dobrotesti, Teleorman

Referitor la importanța evaluării inițiale Ausubel preciza, „ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință”.

Misiunea noastră ca dascăli este de a pregăti elevul pentru „a fi” și „a deveni”, pentru autonomie, pentru autoeducație și autoevaluare. În condițiile învățământului românesc de astăzi, se impune o altă manieră de abordare a evaluării rezultatelor școlare, un model de proiectare / realizare a procesului integrat de predare – învățare – evaluare mai eficient, centrat, cu adevărat, pe elev. Activitățile de evaluare trebuie proiectate din perspectiva nevoilor de formare ale celui educat. Este necesar ca evaluarea să fie centrată pe aspectele ei formative, astfel încât să cultive și să susțină interesul elevilor pentru studiu, să-i îndrume în activitatea de învățare. Scopul comun, de care trebuie să se țină cont, este cel de dezvoltare a capacității de autoevaluare la elevi, concomitent cu schimbarea viziunii asupra rolului evaluării, cel de ameliorare și corectare mai mult decât de sancționare.

Învățătorul trebuie să stăpânească toate metodele și instrumentele de evaluare și să le aplice în funcție de particularitățile clasei de elevi. Utilizarea eficientă a strategiilor, metodelor și instrumentelor de evaluare va pune în valoare aspectul creativității, al gândirii critice, al manifestării individuale, proprii fiecărui elev, rezultatul final vizat fiind formarea, la nivelul individului, a culturii generale, formarea de abilități, atitudini, competențe, priceperi și deprinderi necesare integrării sociale a acestuia.

Opțiunea pentru una sau alta dintre metodele de evaluare cunoscute (metodele tradiționale și metodele complementare) constituie rezultanta mai multor factori: scopul și obiectivele evaluării, tipul acesteia, specificul conținuturilor supuse aprecierii, particularitățile populației școlare vizate, achizițiile cadrelor didactice privind exersarea / practicarea / experimentarea diverselor modalități de procedare. Se pune așadar problema modului în care cadrele didactice aleg una sau alta dintre metodele/tehnicele de evaluare.

Procesul de evaluare necesită demersuri și atitudini metodologice concretizate în: parcurgerea unor etape definite, înregistrarea exactă și conservarea datelor, utilizarea de instrumente diverse (fișe, rapoarte, documente rubricate etc.), asigurarea validității, a relevanței, a fidelității demersului evaluativ.

Alegerea celor mai adecvate metode și instrumente de evaluare reprezintă o decizie importantă în vederea realizării unui demers evaluativ pertinent și util. Pedagogul belgian Gilbert De Landsheere aprecia că: „O evaluare corectă a învățământului nu va putea fi posibilă niciodată cu ajutorul unui instrument unic și universal. Trebuie să ne orientăm ferm spre o abordare multidimensională (...)”. (Stanciu, M., 2003, p.284)

Evaluarea inițială identifică nivelul achizițiilor inițiale ale elevilor în termeni de cunoștințe, competențe și abilități, în scopul asigurării premiselor atingerii obiectivelor propuse pentru etapa

imediat următoare; “este indispensabilă pentru a stabili dacă subiecții dispun de pregătirea necesare creării de premise favorabile unei noi învățări” (Ioan Cerghit, 2002), se efectuează la începutul unui program de instruire (ciclul de învățământ, an școlar, semestru, începutul unui capitol și chiar al unei lecții), este interesată de “acele cunoștințe și capacități care reprezintă premise pentru asimilarea noilor conținuturi și formarea altor competențe” (I. T. Radu), premise “cognitive și atitudinale” capacități, interese, motivații), necesare integrării în activitatea următoare. Evaluarea inițială poate fi realizată prin mai multe modalități: harta conceptuală; investigația; chestionarul; testele. Are avantaje și dezavantaje: oferă atât profesorului cât și elevului posibilitatea de a avea o reprezentare cât mai exactă a situației existente (potențialul de învățare al elevilor, lacunele ce trebuie completate și remediate) și a formula cerințele următoare; pe baza informațiilor evaluării inițiale se planifică demersul pedagogic imediat următor și eventual a unor programe de recuperare, dar nu permite o apreciere globală a performanțelor elevului și nici realizarea unei ierarhii.

Pentru a crește impactul pozitiv al evaluării inițiale, am evidențiat reușitele elevilor până în acel moment. Aceste reacții au contribuit la creșterea încrederii în forțele proprii și au catalizat energii noi în direcția realizării planului individualizat de învățare. Atenția va fi concentrată întotdeauna pe aspecte care pot face obiectul schimbării, cu evitarea supraîncărcării elevilor cu excesiv de mult feedback transmis într-o singură sesiune. Se vor urmări căile de mers împreună înainte, prin împărtășirea ideilor și explorarea soluțiilor posibile și nu prin formularea excesivă de sugestii. Întotdeauna am ales cu mare atenție itemii care au alcătuit evaluarea inițială, ținând seama de prevederile curriculumului pentru învățământul primar și pentru ca aceasta să reflecte cât mai obiectiv nivelul de pregătire al elevilor, pe care să se pleze cât mai bine pregătirea următoare.

Evaluarea în general, deci și cea inițială, are rolul de a regla permanent și a forma în spiritul unor decizii realiste atât cu privire la curriculum cât și la resursele umane implicate.

Pentru ca evaluarea inițială să fie urmată de rezultatele scontate, e nevoie să se țină seama de următoarele: tratarea diferențiată a elevilor; selecția riguroasă a conținutului învățării; utilizarea a acelor metode și procedee didactice care să antreneze cel mai mult capacitățile intelectuale, care asigură învățarea activă și formativă; îmbinarea eficientă și alternarea formelor de activitate la clasă (frontală, individuală și pe grupe). Procesul evaluativ își îndeplinește pe deplin funcția majoră numai atunci când, atât dascălul cât și școlarii reușesc să colaboreze nu pentru că trebuie, ci pentru că își doresc acest lucru, fiecare îmbunătățindu-și comportamentul în funcție de reacțiile celuilalt.

Deci, evaluarea nu este un scop în sine, ci trebuie să conducă la optimizarea întregului proces desfășurat în școală. Ea trebuie să fie formativă, situativă și să dezvolte un proces de autoevaluare. Calitatea presupune mișcare și de aceea evaluarea nu trebuie să se rezume doar la un singur instrument, ci să se refere la o serie de tehnici cât mai diverse.

Cunoașterea rezultatelor, a criteriilor de evaluare, îi face pe indivizi mai conștienți și îi motivează să se implice în sarcină. Evaluarea eficientă este urmată de dezvoltare. O posibilitate de a spori eficiența evaluărilor școlare este de a muta accentul de pe măsurarea produselor pe constatarea efectelor acțiunilor valorizatoare și pe stimularea capacității de autoevaluare.

BIBLIOGRAFIE:

Nicola, Ioan, *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, RA, București, 1994.

Radu, Ion. *Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului*, București, E.D.P., 1981

Stoica, A., *Evaluarea progresului școlar. De la teorie la practică*, Ed. Humanitas Educațional, București, 2003.

Proiectului "L-Cloud: Developing Tomorrow's Cloud Education Leaders", proiect implementat de Colegiul Național Pedagogic "Mircea Scarlat", Alexandria Developing Tomorrow's Cloud Education Leaders

Colegiul Național Pedagogic "Mircea Scarlat", Alexandria a implementat în perioada 01/10/2018-30/9/2020 proiectul **L-Cloud - Developing Tomorrow's Cloud Education Leaders**, finanțat prin programul Erasmus +, Acțiunea Cheie 2 în domeniul parteneriatelor strategice pentru educația școlară, 2018-1-CY01-KA201-046859. Proiectul se bazează pe un consorțiu puternic format din 6 parteneri din 6 țări diferite: European Association of Career Guidance, din Cipru, în calitate de coordonator, Universitatea din Barcelona, DOUKAS SCHOOL, Grecia, EUROPEAN ASSOCIATION OF GEOGRAPHERS, Belgia, European Digital Learning Network, Italia, Colegiul Național Pedagogic "Mircea Scarlat", Alexandria, , care s-au alăturat cu experiența lor valoroasă în domeniul tehnologiei informației, inovării, educației și conducerii și urmărește să promoveze conștientizarea factorilor de decizie din domeniul educației și a altor părți implicate în ceea ce privește beneficiile potențiale ale cloud computing pentru învățare, predare, administrare și management.

Proiectul a apărut ca o necesitate pentru sistemele de instruire și asistență pentru a ajuta educatorii, să se țină la curent cu mediul sistemului de cloud computing care se schimbă rapid. Conducerea este necesară și pentru schimbarea pedagogică, altfel educatorii vor continua paradoxul utilizării de noi instrumente tehnologice cu vechile metode de predare. Serviciile bazate pe cloud pot fi utilizate pentru a îmbunătăți calitatea educației și a transforma modul în care școlile sunt conduse și gestionate. Proiectul a demonstrat că este nevoie de leadership pentru schimbare. Problema principală de astăzi nu mai este accesul la tehnologie, ci capacitatea de a stabili un leadership semnificativ pentru învățarea, predarea și administrarea bazate pe cloud ca bază durabilă pentru evoluția educației.

L-Cloud a fost conceput pentru a promova conducerea pentru schimbare și a urmărit:

1. Dezvoltarea de îndrumări pentru abilitățile și competențele pentru educația adaptivă a liderilor cloud.

Partenerii au filtrat rezultatele din proiectul SoC Network și au extras informațiile necesare. De asemenea, au utilizat orientările elaborate în țările partenere, în Europa și la nivel internațional pentru pregătirea acestui cadru de calificare.

2. Dezvoltarea unui cadru de calificare pentru liderii în domeniul educației în domeniul cloudului bazat pe competențe și competențe. A fost definite și validat cadrul de competență, precum și definirea unui program internațional de certificare profesională.

3. S-a proiectat cursul pentru dezvoltarea liderilor de educație adaptivă
In cadrul proiectului s-a realizat un al doilea produs intelectual IO2 - **Cadrul de calificare pentru educația cloud bazat pe abilitați și competențe.**

In 06.09.2019 am organizat un atelier de lucru, la care au fost invitați să participe 12 experți în domeniul educational, dintre care 4 au fost inspector școlari cu expertiza în management educational, 4 directori de instituții de învățământ, 2 profesori și 2 psihologi școlari, pentru validarea ariilor și a competențelor specifice pentru definitivarea profilului leaderului adaptativ in cloud computing.

Eliza SOTIRESCU, coordonator al proiectului L-CLOUD la nivelul partenerului Colegiului Național Pedagogic "Mircea Scarlat" a prezentat cadrul de referinta pentru educatia cloud bazat pe competențe elaborat de partenerii proiectului. Expertii au analizat fiecare arie si competența specifică, au facut observatii si au tras concluzii. Acestia au apreciat inovația în educație adusă prin produsele intelectuale elaborate in proiect si cerut ca rezultatele să fie prezentate în randul unui numar mare de cadre didactice din județul nostru.

Rezultatele focusul grupului au fost prezentate in cadrul intalnirii de lucru ce s-a desfasurat la Barcelona, in perioada 09-10.09.2019. Rezultatele prezentate de parteneri au stat la baza conceperii designului cursului de formare ce s-a desfășurat în luna ianuarie in Grecia, la Atena, curs la care fiecare partener a trimis cate 2 profesori din interiorul instituției.

În 03.07.2020 a fost organizat Evenimentul de multiplicare a rezultatelor proiectului
Evenimentul de multiplicare a fost pregatit in prealabil prin elaborarea agendei evenimentului, inscrierea participanților prin completarea formularului online realizat de coordonatorul proiectului Eliza SOTIRESCU, pregatirea materialelor ce au fost prezentate în cadrul evenimentului:

- Prezentarea obiectivelor și a obiectivelor proiectului L-Cloud
- Cadrul de calificări L-Cloud - Competențe
- Conținut MOOC și curs online

- Certificarea liderilor adaptabili educației în cloud, dar și prezentarea programului Erasmus si al beneficiilor oferite de acesta in dezvoltarea institutiei, activitatile premergatoare care au condus la realizarea celor doua produse intelectuale.

Agenda evenimentului a acoperit prezentarea tuturor activităților desfășurate în cadrul proiectului, obiectivele, partenerii, demersul detaliat de realizarea al produselor intelectuale.

La eveniment au participat 30 de profesori din scolile si liceele din Alexandria si din judetul Teleorman, directori de unitati scolare, precum si inspectori din cadrul Inspectoratului Judetean Teleorman.

Participantii au acordat feedback pozitiv si au apreciat munca si produsele intelectuale elaborate in cadrul proiectului.

Într-o lume aflată într-o schimbare permanentă, în care vorbim deja despre o nouă revoluție umană, educația trebuie să evolueze în același ritm. Atunci când lucrăm cu adulții, este important să observăm utilitatea, nevoia și importanța progresului tehnologic.

**Profesor coordonator,
Eliza Marinela SOTIRESCU**

RETROSTEM, proiect inovator finanțat prin Programul Erasmus+, Colegiul Național Pedagogic "Mircea Scarlat"

RETROSTEM este un proiect inovator finanțat prin Programul Erasmus+, în cadrul KA2 „Parteneriate strategice pentru educația școlară”, nr. 2018-1-UK01-KA201-048152, care a fost implementat de Colegiul Național Pedagogic "Mircea Scarlat", Alexandria, în perioada 01.10.2018-31.09.2020, în calitate de partener, bază a unui consorțiu puternic format din 6 parteneri din 6 țări diferite.

- Civic Computing Limited, UK – coordonator de proiect;
- Politechnika Łódzka, Polonia;
- Ellinogermaniki Agogi S.A., Pallini, Grecia;
- Ccs Digital Education, Irlanda, Dublin;
- Private Institute Emphasys Centre, Cipru, Nicosia;
- Colegiul Național Pedagogic "Mircea Scarlat", Alexandria, România

Proiectul a vizat optimizarea utilizării rezultatelor, a produselor inovatoare, a proceselor și a schimbului de bune practici în domeniul educației școlare, pentru a îmbunătăți calitatea educației și pentru a sprijini dezvoltarea de conținut, servicii, pedagogii și practici inovatoare bazate pe TIC pentru învățarea pe tot parcursul vieții, deoarece programul de formare / abordare poate fi utilizat și de adulți, în special de părinți.

Echiparea tinerilor europeni cu abilitățile corecte a fost reafirmată de Rezoluția Consiliului din 2016 a UE privind “O nouă strategie pentru o competență pentru o Europă incluzivă și competitivă”, dar lipsurile de competențe și neajunsurile rămân frapante. 40% dintre angajatori nu pot găsi persoane cu abilitățile de care au nevoie, în timp ce elevii părăsesc educația și formarea fără a fi suficient pregătiți pentru a intra pe piața forței de muncă.

Acestea sunt provocările pe care Retrostem își propune să le ajute. Prin aducerea jocului în educație și prin introducerea mai multor învățări practice pentru copii, sperăm să atragem atenția asupra subiectelor legate de știință, tehnologie, inginerie și matematică (STEM). Aceasta, la rândul său, poate contribui la închiderea acestui decalaj de competențe și la îmbunătățirea capacității de angajare. Proiectul a început în octombrie 2018 la birourile CIVIC din Edinburgh. Acolo, partenerii au discutat proiectul în ansamblu și rezultatele acestuia în detaliu. Întrucât reuniunea s-a încheiat, ei au decis să se întâlnească din nou în Cipru în vara anului 2019!

După prima întâlnire de proiect la care s-au împărțit sarcinile de lucru partenerii au lucrat la dezvoltarea unui nou curriculum, sprijinit de o consolă pe bază de Raspberry Pi și kituri electronice DIY, pentru a îmbunătăți eficiența și competența cadrelor didactice la subiecții cu livrare care se extinde singur cu cunoștințele prezente (de exemplu, programare) și de a spori înțelegerea lor cu privire la modul de a se angaja în mod eficient copiilor la procesul de învățare prin joc educațional hands-on. Curriculum-ul va fi susținut de console (design retro, bazat pe populara Raspberry Pi), profesorii vor învăța cum să construiască și să configureze și kiturile electronice DIY care vor interacționa cu consola pentru consolidarea înțelegerii copiilor cu privire la conceptele de programare (pentru bucle exemplu) și subiecte STEM (de exemplu, efectul Doppler). Consolele vor fi bazate pe Raspberry Pi și vor rula cu ajutorul Minecraft Pi, pentru ca profesorii să creeze jocuri educaționale

cu copiii și să învețe cum să programeze și să-și îmbunătățească abilitățile STEM prin jocul hands-on cu kiturile electronice care interacționează cu consola.

Abordarea RETROSTEM este un mod eficient, fascinant și motivarea de a introduce copiii la codificare în timp ce integrează toate domeniile STEM: mecanice, electrice, inginerie, informatică, tehnologie, matematică și știință și promovează alte competențe de inserție profesională necesare, cum ar fi rezolvarea problemelor, lucrul în grup, leadership, creativitate și inițiativă. În această perioadă au fost construite console pentru fiecare partener pe care le vom folosi în sala de clasă.

RETROSTEM a dezvoltat un conținut practic care să-i sprijine livrarea prin hardware (consolă), echipamente (kituri), software (Scratch 2.0) și (Minecraft Pi) și instrumente (Learning Motivation Environment) care, împreună, cuprind o metodă inovatoare de promovare a codării și a instruirii STEM. Programul dezvoltat va fi aplicat copiilor în cadrul atelierelor bine structurate, care vor include sesiuni de activități diferite. Acest program de învățare vizează îmbunătățirea calității cadrelor didactice. Prin aceste activități, copiii vor dezvolta anumite abilități care îi vor ajuta și îi vor afecta pozitiv în viitoarea ocupare a forței de muncă și viața socială ca cetățeni digitali.

Toate rezultatele sunt sub formă de Resurse Educaționale Deschise, iar utilizarea lor este susținută de o comunitate online (Academia RETROSTEM) prin intermediul infrastructurii dedicate. Proiectul promovează tehnologia ca motor al îmbunătățirilor în E & T, dar fără a crește timpul ecranului, prin joc educațional hands-on, care este mai sănătos pentru copii.

Abordarea pedagogică prin jocul consola retro, jocurile și componentele electronice îi va ajuta pe profesori să ajungă mai eficient copiii cu dificultăți de învățare și dezavantajați și, eventual, să abordeze părăsirea timpurie a școlii printr-un angajament mai incluziv al copiilor.

Întreaga activitate a proiectului o găsiți accesând siteul <https://retrostem.eu/> și pagina de facebook <https://www.facebook.com/retrostem/>

În perioada 7-11.01.2020, un grup de profesori de la Colegiul Național Pedagogic “Mircea Scarlat” din Alexandria, a participat la a patra întâlnire în cadrul proiectului “RETROSTEM” și totodată la cursul de formare al profesorilor, la Școala Ellinogermaniki Agogi din Atena, Grecia. În cadrul cursului s-a dezbătut conținutul fiecărui modul, modulele făcând parte din noul curriculum. Participanții au avut parte și de o activitate practică interesantă, aceea de a asambla o consolă având un aspect diferit față de cea inițială.

Scopul cursului a fost acela de a îmbunătăți abilităților digitale ale profesorilor, permiterea acestora cât și a elevilor din școală să descopere programarea, electronică și robotică prin utilizarea unei console de jocuri retro și jocuri educaționale hands-on.

Cele 5 module din cadrul proiectului sunt: Introducere în Scratch 2.0, mediul de programare RASPBERRY PI GPIO PINS cu SCRATCH 2.0, MinecraftPi, mediul de programare RASPBERRY PI GPIO folosind PYTHON, physical computing (Calculul fizic)

Abordarea RETROSTEM este un mod eficient, activant și motivant de a introduce copiii să programeze în timp ce integrează toate domeniile STEM: mecanice, electrice, inginerie, tehnologie, matematică și știință și promovează alte competențe de introducere profesională necesare, cum ar fi rezolvarea problemelor, lucrul în grup, leadership.

Grupul țintă direct al RETROSTEM sunt profesori care vor învăța cum să folosească în sala de clasă pentru a preda programarea prin dezvoltarea de jocuri folosind ediția Minecraft Pi (programare bazată pe Python). Aceste jocuri vor fi redactate prin consolele retro și nu pe ecranul unui computer. Apoi, profesorii vor folosi consolele bazate pe Raspberry pentru a învăța pe copii cum să construiască și să programeze gadget-uri electronice care vor fi folosite / controlate prin consolă ca o introducere pe cale electronică și robotică. Toate disciplinele școlare legate de STEM pot beneficia prin construirea de kituri electronice DIY care servesc diferite concepte educaționale (de exemplu efectul Doppler în fizică).

Principalele rezultate tangibile la finalizarea proiectului au fost:

- un ghid al profesorului despre cum să construiască, să configureze și să utilizeze console de jocuri în sala de clasă pentru a preda programarea copiilor prin crearea de jocuri pe versiunea Minecraft Pi
- un curriculum cu module cum ar fi programarea cu Minecraft Pi, Python, Scratch.
- Un număr de kituri de electronice DIY concepute pentru a completa aspecte ale curriculum-ului, astfel încât să îmbunătățească în continuare utilizarea jocurilor și să învețe componenta RETROSTEM.
- Un spațiu virtual dedicat (Academia RETROSTEM) care servește ca un singur punct de intrare la toate rezultatele proiectului, cu infrastructură pentru sincronizare (asistență live, chat, asistență video live, skype, gotomeeting / webinar).

Partenerii au proiectat un curriculum care a inclus planuri unitare pentru utilizarea Minecraft Pi cu consola în clasă și, de asemenea, pentru modul de utilizare a kiturilor RETROSTEM (DIY) pentru a construi gadgeturi fizice care vor fi folosite cu jocurile sau alte gadgeturi electronice care vor fi utilizate și controlate de consola, independent de joc, cum ar fi invenții de lumină și sunete pentru a practica bucle și tot felul de electronice. Curriculumul va cuprinde elemente precum programarea cu Minecraft Pi, Python, Scratch, precum și calcul fizic (folosind componente de bază digitale, analogice și electromecanice) și colaborare (implicare și partajare cu alții).

În 13.07.2020 a fost organizat Evenimentul de multiplicare a rezultatelor proiectului

Evenimentul de multiplicare a fost pregătit în prealabil prin elaborarea agendei evenimentului, înscrierea participanților prin completarea formularului online realizat de coordonatorul proiectului Eliza SOTIRESCU, pregătirea materialelor ce au fost prezentate în cadrul evenimentului:

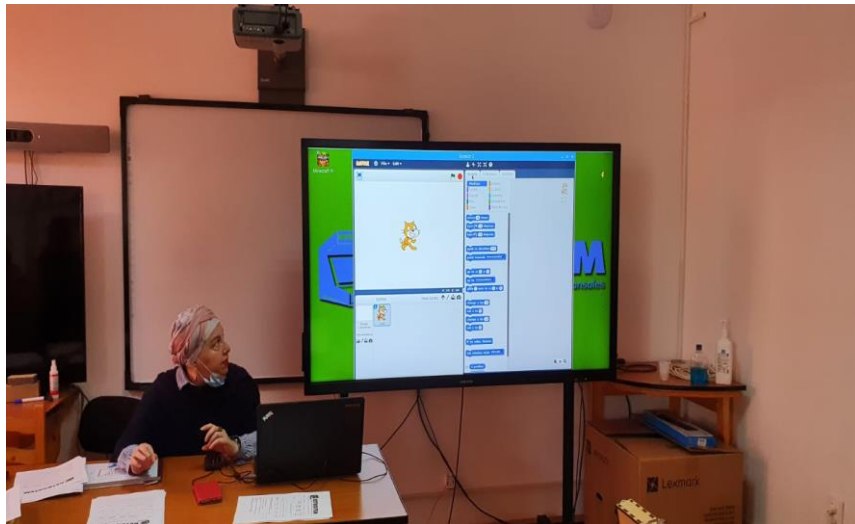
- Consola IO1 RETROSTEM, film de prezentare cu ansamblu consolă RETROSTEM, prezentare detaliată a consolei RETROSTEM și ghidul consolei;
- Prezentare IO2 RETROSTEM Learning Motivation Environment (LME) <https://retrostem.erasmusplus.website/login/index.php>, Atelier practic și navigare prin mediu
- Curriculum RETROSTEM
 - 🚩 Prezentarea modulelor IO1 - Modulul 1: Introducere în Scratch 2.0
 - 🚩 Prezentare module IO1 - Modul 2: Scratch GPIO (pini GPIO / intrări de recepție)
 - 🚩 Prezentarea modulelor IO1 - Modulul 3: Introducere Raspberry Pi Ediția Minecraf

- ✚ Prezentarea modulelor IO1 Modulul 4: programare Raspberry Pi GPIO folosind Python
- ✚ Prezentarea modulelor IO1 Modulul 5: Calcul fizic
- ✚ Prezentare detaliată (prin mediul de motivare a învățării RETROSTEM) a tuturor modulelor

Materialele prezentate la evenimentul de multiplicare au fost realizate de coordonatorul proiectului Eliza SOTIRESCU și au inclus etapele realizării celor trei produse intelectuale, prezentarea detaliată a fiecărui produs realizat în proiect, caracterul lor inovator, prin:

- ✚ Îmbunătățirea abilităților digitale ale profesorilor, pregătiți pentru apariția IoT, Industria 4.0 și învățarea bazată pe jocuri, promovați concepte importante din K-12.
- ✚ Oportunitatea cadrelor didactice și a elevilor să descopere programare, electronică și robotică prin utilizarea unei console de jocuri retro și a jocurilor educative practice.

Participanții la eveniment: profesori din învățământul preșcolar, primar și secundar, directori de școală, informaticieni, inspectori școlari au apreciat noutatea și valoarea adăugată a produselor proiectului în contextul pandemiei COVID19 în care se află școala, evoluția tehnologiei și introducerea programării de la mici.

Coordonator de proiect,

Eliza Marinela SOTIRESCU – Colegiul National Pedagogic "Mircea Scarlat"

EDUCAȚIA MEDIA SI CETĂȚENIA DIGITALA ÎN ȘCOALĂ

p.î.p.Ciofalcă Mihaela Cristina

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Alexandria

Să contribuie la dezvoltarea atitudinii critice față de mass-media și să dezvolte competențe în domeniul cetățeniei digitale sunt obiectivele atelierelor pentru elevi și părinți realizate în cadrul proiectului Erasmus + KA229 „*Tinerii jurnaliști de astăzi - cetățeni digitali responsabili de mâine*”.

Atelierele au fost pregătite de partenerii din acest proiect : Școala primară Sveti Petar Orehovec din Croația, **Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” din Alexandria**, OOU „Lazo Angelovski” din Skopje, OȘ „Dositej Obradović” din Cićevac, Serbia și IES MAESTRE DE CALATRAVA din Ciudad Real, Spania, în primul an de implementare al proiectului.

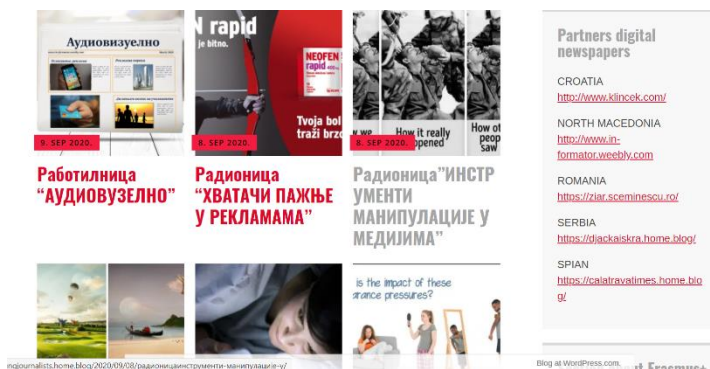
Punctul de plecare a fost proiectul internațional derulat de școala noastră anul trecut, proiectul *eTwinning „Tinerii și media”*, în cadrul căruia ni s-a confirmat opinia că o mare parte a elevilor noștri nu au o educație mass-media. Prin acest proiect am stabilit ce conținut on-line este accesat în cea mai mare parte de tineri și faptul că conținutul pe care îl urmăresc cel mai mult este de obicei orientat către stimularea consumismului. Am văzut că există o mulțime de stereotipuri în acel conținut, mai ales despre aspectele adecvate și atrăgătoare. Analizând conținutul pe care îl urmăresc elevii noștri, am observat că un număr mare de creatori de conținut media nu manifestă responsabilitate față de informațiile pe care le publică. Ei nu respectă standardele profesionale și etice, iar postările lor au frecvent mesaje jignitoare, discriminatorii și știri false. Toate acestea au constituit motivul pentru care am decis că este nevoie de introducerea unei alfabetizări media a elevilor noștri. Nu ne-am oprit doar la ateliere, ci am realizat și ziare digitale în școala noastră. Prin realizarea ziarului digital „**Media Gener@tion**”, cu ediții lunare, elevii noștri își dezvoltă competențele media și, de asemenea, o atitudine critică față de mass-media actuală, fiind autori ai propriilor articole ale ziarului. În acest fel, încercăm să-i pregătim pentru rolul de cetățean digital activ în societatea sec.XXI.

De aceea, atelierelor din proiectul nostru sunt destinate profesorilor care doresc să dezvolte educația media a elevilor și să-și consolideze responsabilitatea pentru cetățenia digitală. De asemenea, deoarece partenerii acestui proiect au fost de acord să împărtășească părinților unele dintre ideile noastre, am pregătit două ateliere pentru aceștia. Pentru părinții elevilor din ciclul primar, am pregătit atelierul „*Conținut media pozitiv și negativ*”, iar pentru părinții elevilor de gimnaziu, un atelier sub titlul „*Parenting pentru generația nativilor digitali*”.

Atuul acestor ateliere este faptul că nu necesită pregătiri suplimentare din partea profesorilor. Astfel, fiecare atelier include prezentarea conținutului și, de asemenea, lucrul pe grupe cu cerințe precis

definite. Atelierele sunt realizabile în 40 de minute și sunt pregătite elevilor de gimnaziu, iar două sunt destinate elevilor de ciclu primar.

Atelierele incluse în această carte electronică sunt așezate în ordinea alfabetică a țărilor partenere care le-au realizat. Astfel:

Croația

DREPTURILE DE AUTOR

FII EDITOR!

TITLURILE INFORMATIVE

CONȚINUTUL POZITIV ȘI NEGATIV ÎN MEDIA: Influența și oportunitățile mass-media pentru părinți (atelier pentru părinți)

Republica Macedonia de Nord

MESAJE MEDIA

CONFIDENȚIALITATEA ONLINE

EDUCAȚIE PARENTALĂ PENTRU GENERAȚIA DIGITALĂ (atelier pentru părinți)

România

AUDIOVISUALUL: PUBLICITATE / RECLAMA / ȘTIRI

PUTEREA IMAGINII: rolul imaginii în conținutul media (atelier pentru elevi din clasele primare)

INSTRUMENTE DE MANIPULARE ÎN MASS-MEDIA

Serbia

CUM SĂ DEVII PREZENTATOR TV (atelier pentru elevi din clasele primare)

LUPTA ÎMPOTRIVA ȘTIRILOR FALSE

ABC-UL FORMĂRII ÎN MEDIA

Spania

DRAMA DIGITALĂ: Și rezolvarea conflictelor

CETĂȚENIE DIGITALĂ

Toate activitățile realizate până acum în cadrul proiectului de parteneriat le găsiți pe siteul proiectului <https://youngjournalists.home.blog/category/outputs/e-books/>.

